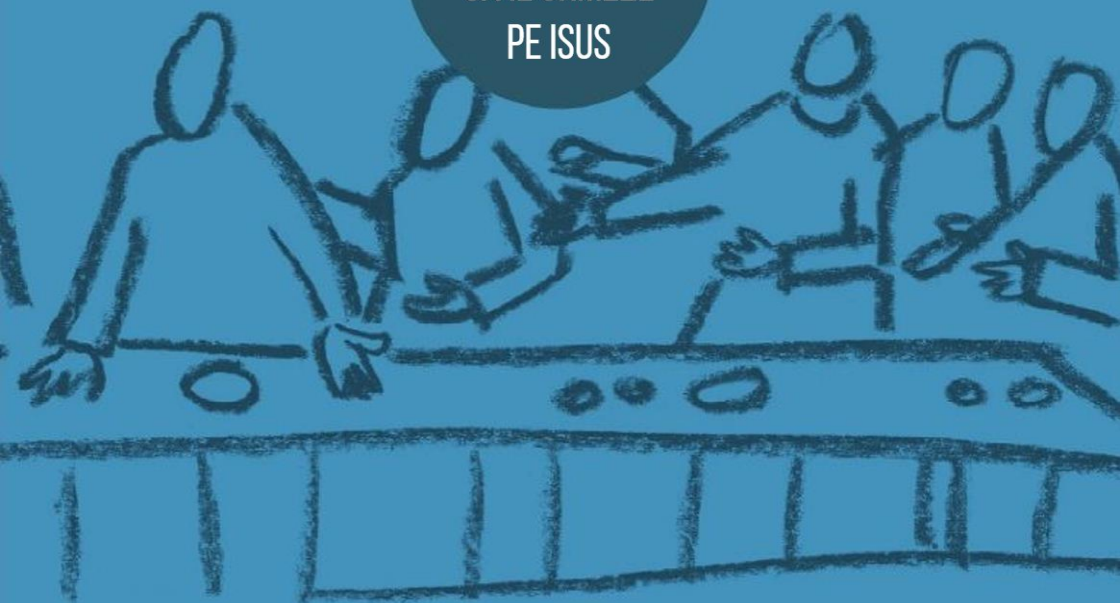

IX 9Marks

ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

UCENICIZAREA

CUM SĂ-I
AJUTĂM PE CEIALȚI
SĂ ÎL URMEZE
PE ISUS

MARK DEVER

„Dacă vrei să treci la un alt nivel în viața ta spirituală și în conducerea bisericii, fă-ți timp să citești această carte. Ea nu este doar biblică, ci și practică și ușor de citit. Accentul pus pe biserica locală și pe rolul ei în ucenicizare o face deosebită de alte cărți. Citește-o și vorbește despre ea și altora.”

Ronnie Floyd,
Președinte, Southern Baptist Convention;
Păstor Senior, Cross Church, Springdale, Arkansas

„Mark Dever este cunoscut ca un predicator credincios și un exeget al Cuvântului lui Dumnezeu. Dar ceea ce ai putea să nu știi despre Mark este că el este și un slujitor care face ucenici în mod intenționat. Fie că se întâlnește într-o zi de sâmbătă cu liderii laici, la un prânz, pentru a discuta aplicațiile mesajului său de duminică sau lucruri ce țin de conducerea bisericii, în studiul lui cu un grup de practicanți tineri, el devine astfel model pentru ceea ce așteaptă de la alții. Cred că moștenirea pe care ne-o va lăsa nu se va limita doar la paginile cărților pe care le-a scris, ci se va extinde la inimile bărbaților în care a investit personal. Ar trebui ca nu doar să citești această carte, ci și să pui în aplicare principiile biblice pe care le găsești aici.”

Robby Gallaty,
Păstor Senior, Long Hollow Baptist Church,
Hendersonville, Tennessee

„Îmi place să citesc cărți scrise de autori care manifestă zel practic în legătură cu subiectele pe care le tratează în cărțile

lor. Adesea, mă simt ca și cum aş copia exemplul lor chiar înaintea de a ajunge la ultima pagină a cărții. Dacă îl cunoști pe Mark Dever, atunci vei ști că el este un pasionat făcător de ucenici. Ucenicizarea curge din el. Subiectul tratat aici constă din lucrurile care îl motivează și felul în care îi ucenicizează pe alții, ca și modul în care îi conduce pe membrii bisericii lui să facă același lucru. Pregătește-te pentru o experiență care îți va schimba viața, pe măsură ce vei citi această carte!”

Conrad Mwebe,
Păstor, Kabwata Baptist Church, Lusaka, Zambia

„Această carte îi convinge, îi îndeamnă și îi învață pe ucenicii lui Hristos să ia aminte la chemarea la o viață de ucenicizare a altora. De asemenea, ea oferă crâmpieie ale unei inimi calde cu privire la această chemare, atunci când ea își găsește răspuns în viața unui păstor și a congregației lui. Mark Dever ne conduce la Scripturi și ne așază rădăcinile în biserică, îndreptându-ne atenția în mod particular asupra liderilor bisericii. Acest lucru are sens, dar trebuie să ni se reamintească faptul că procesul de ucenicizare a altora constituie chemarea clară și plină de bucurie adresată fiecărui credincios.”

Kathleen B. Nielson,
*Director, Women's Initiatives,
The Gospel Coalition*

„Cu gânduri simple și totuși profunde, Mark Dever preia porunca finală a lui Isus de a face ucenici și ne învață ce în-

seamnă ea pentru noi și bisericile noastre. Răspunzând întrebărilor noastre – de ce, ce, unde și cum să ucenicizăm – păstorul Mark ne instruieste cum să Îl urmăm pe Isus prin a-i ajuta pe alții să Îl urmeze, să cunoască adevărul și să îl trăiască plener. Fiecare ucenic al lui Hristos trebuie să citească această carte! Este cea mai bună carte pe care am citit-o vreodată pe tema ucenicizării.”

Jani Ortlund,
Vicepreședinte Executiv, Renewal Ministries;
autoarea cărților Fearlessly Feminine și
His Loving Law, Our Lasting Legacy

„Iată aici o carte ce întărește Biserica, plină de sfaturi concrete cu privire la elementele definitorii ale ucenicizării. Dragostea lui Dever pentru Domnul Isus și pentru poporul Său strălucește din această carte, iar înrădăcinarea fermă a ucenicizării în contextul și limitele bisericii locale reprezintă una dintre trăsăturile de bază a eclesiologiei lui Dever. El are un ochi atent îndreptat către păstori, adresându-li-se în ce privește rolul lor, și făcând asta cu căldură și claritate. Am fost provocat personal de către Dever, el însuși fiind unul dintre cei care au o istorie de prioritizare a ucenicizării în mijlocul tuturor celorlalte responsabilități ale sale. Dacă Mark poate să facă asta, și eu pot!”

Grant J. Retief,
Rector, Christ Church, Umhlanga,
Durban, Africa de Sud

„Dever le reamintește cititorilor că ucenicizarea este un mandat biblic, motivată de ascultarea față de porunca lui Hristos și de dragostea pentru alții, nu un efort rezervat câtorva creștini. Ea nu reduce persoanele la stadiul de proiecte, ci dimpotrivă, caută în mod intenționat să dezvolte relații cu ei. Ea cere timp ce trebuie investit în viețile oamenilor interesați și motivați să Îl urmeze pe Isus. În final, doar învățătorii cu adevărat smeriți ar trebui să ucenicizeze oile lui Isus, pentru că, atunci când un ucenic este bine educat, el va fi asemenea învățătorului său. Aceste sublinieri și multe altele sunt incluse în cartea de față. Odată ce o vei citi, foarte probabil că o vei recomanda și altora. Știu că eu am făcut asta.”

Miguel Núñez,

*Păstor Senior, International Baptist Church
of Santo Domingo; Președinte al Wisdom and Integrity*

Ucenicizarea

ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

UCENICIZAREA

CUM SĂ-I
AJUTĂM PE
CEIALȚI SĂ ÎL
URMEZE
PE ISUS

MARK DEVER

IX 9Semne

UCENICIZAREA. CUM SĂ-I AJUTĂM PE CEILALȚI SĂ ÎL URMEZE PE ISUS

Mark Dever

© 2019 Asociația MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Discipling. How the Help Others Follow Jesus

Copyright © 2016 by Mark Dever

Published by Crossway

a publishing ministry of Good News Publishers

Wheaton, Illinois 60187, U.S.A.

This edition published by arrangement with Crossway. All rights reserved.

Tradus și publicat cu permisiune. Asociația MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi traduce și/sau publică.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu NTR sunt preluate din Biblia, Noua Traducere Românească (NTR). Copyright 2007, 2010, 2016 de Biblica Inc. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune. Referințele biblice notate cu SBB sunt preluate din Biblia Societății Biblice Britanice, ediția 1921 (domeniul public). Referințele notate cu GBVN sunt preluate din Biblia, traducerea GBV 2001. Toate drepturile sunt rezervate. Folosit cu permisiune.

Toate sublinierile făcute textului biblic au fost alese de autor.

Design copertă: Dual Identity, Asociația MAGNA GRATIA. Ilustrațiile de pe copertă: Wayne Brezinka, pentru brezinkadesign.com

Ediția în format electronic a acestei cărți este disponibilă gratuit pe paginile de internet ale Asociației MAGNA GRATIA respectiv 9Marks.

Asociația MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

Prefața seriei 11

Introducere 13

PARTEA ÎNTÂI. CE ESTE UCENICIZAREA?

Capitolul 1. Influența inevitabilă 31

Capitolul 2. Orientat către alții 37

Capitolul 3. Lucrarea de ucenicizare 49

Capitolul 4. Obiecții la adresa ucenicizării 65

PARTEA A DOUA. UNDE AR TREBUI SĂ UCENICIZĂM?

Capitolul 5. Biserica locală 73

Capitolul 6. Păstori și membri 83

PARTEA A TREIA. CUM SĂ UCENICIZĂM?

Capitolul 7. Alege pe cineva 103

Capitolul 8. Stabilește scopuri clare 117

Capitolul 9. Plătește prețul 125

<i>Capitolul 10. Crește lideri</i>	133
<i>Încheiere (Jonathan Leeman)</i>	151
<i>Anexă. Resurse utile în practicarea ucenicizării</i>	165

PREFAȚA SERIEI

Crezi că este responsabilitatea ta să ajuți la zidirea unei biserici sănătoase? Dacă ești creștin, credem că da.

Isus îți poruncește să faci ucenici (Matei 28:18-20). Iuda spune să ne zidim unii pe alții în credință (Iuda 20-21). Petru te cheamă să îți folosești darurile, slujindu-i pe alții (1 Petru 4:10). Pavel te îndeamnă să spui adevărul în dragoste, astfel încât biserica ta să se maturizeze (Efeseni 4:13, 15). Poți vedea direcția către care se îndreaptă aceste lucruri?

Indiferent dacă ești un simplu membru în biserică sau un lider al ei, seria de cărți „Zidind Biserici Sănătoase” are ca scop să te ajute să împlinești astfel de porunci biblice și, în felul acesta, să joci rolul pe care-l ai de jucat în zidirea unei biserici sănătoase. Dacă ar fi să exprimăm acest deziderat în alt fel, sperăm că aceste cărți te vor ajuta să crești în dragoste față de biserica ta, iubind-o așa cum Isus o iubește.

9Marks și-a planificat să publice câte o carte scurtă, ușor de citit, pentru fiecare din ceea ce Mark a denumit *Cele 9 Semne ale Unei Biserici Sănătoase*, plus încă una pe tema doctrinei sănătoase. Citește cărțile pe temele predicării expositive, a teologiei biblice, a Evangheliei, convertirii, membralității în biserică, disciplinei bisericii, ucenicizării și creșterii spirituale, și conducerii bisericii.

Bisericile locale există pentru a arăta slava lui Dumnezeu înaintea popoarelor. Noi facem acest lucru ațintindu-ne ochii asupra Evangheliei lui Isus Hristos, punându-ne credința în El în ce privește mântuirea și apoi iubindu-ne unii pe alții în sfințenia lui Dumnezeu, în unitate și dragoste. Ne rugăm ca această carte să te ajute în acest sens.

Cu speranță,
Mark Dever și Jonathan Leeman
Editorii seriei

INTRODUCERE

Vreme de ani de zile, soția mea a trebuit să-mi îndure reticența de a cere sfaturi când nu știu bine direcția către care să mergem. Vezi tu, eu cred că am fost binecuvântat cu un simț natural al direcției! Evident, asta înseamnă că siguranța mea îmi depărtează uneori cunoștințele de pe calea cea bună. Iar soția îmi spune ceva de genul: „Întotdeauna sigur, uneori corect”.

Nu sunt singurul care vrea să tragă plugul în propria ogradă. Oamenilor le plac cuvintele lui Robert Frost – „Două drumuri duceau într-o pădure, iar eu l-am ales pe cel mai puțin bătătorit, iar asta a făcut diferența pe deplin”. Henry David Thoreau remarca faptul că, „dacă un om nu ține pasul cu tovarășii lui, poate că acest lucru se datorează faptului că el aude o altă voce”. Iar William Ernest Henley făcea acea afirmație faimoasă: „Sunt stăpân peste soarta mea – sunt căpitanul sufletului meu.”

Nu doar poeții și scriitorii se numără printre cei care își iubesc independența. Populația în general nu mai vrea să audă de cluburi, asociații civice și biserici locale, cum spune Robert Putnam în *Bowling Alone*.

Imaginea de-acum obișnuită a membrilor unei familii care stau cu ochii pironiți în telefoanele lor, ignorându-se unul pe celălalt, deși sunt așezați în jurul mesei, explică bine titlul cărții lui Sherry Turkle, *Alone Together: Why We Expect More from Technology and Less from Each Other*. Și tot mai mulți oameni aleg să trăiască singuri, după cum notează Eric Klinenberg în cartea sa, *Going Solo*¹.

Klinenberg scria,

„De exemplu, în 1950, doar 4 milioane de americani trăiau singuri, și ei reprezentau mai puțin de 10% din gospodării. Astăzi, peste 32 milioane de americani trăiesc singuri. La nivel național, ei reprezintă 28% din gospodării. Peste 40% se află în orașe precum San Francisco, Seattle, Atlanta, Denver și Minneapolis, și aproape 50% în Washington D.C. și Manhattan, capitalele gemene ale națiunii solo.”²

Iar această tendință se regăsește nu doar în America. În Stockholm, Suedia, 60% dintre gospodăriile au un singur ocupant, conform lui Klinenberg.³

¹ Robert D. Putnam, *Bowling Alone: The Collapse and Revival of American Community* (New York: Simon & Schuster, 2000); Sherry Turkle, *Alone Together: Why We Expect More from Technology and Less from Each Other* (New York: Basic Books, 2011); Eric Klinenberg, *Going Solo: The Extraordinary Rise and Surprising Appeal of Living Alone* (New York, Penguin, 2012).

² Klinenberg, *Going Solo*, 208.

³ Ibid.

Ce se întâmplă? Klinenberg remarcă faptul că, în multe locuri, rezidenții prețuiesc tot mai puțin confortul și tot mai mult apropierea de facilități publice, precum magazinele, restaurantele și sălile de gimnastică. Acești singuratici, așa cum îi denușește el, redesenează totul pentru a avea o viață cât mai comodă. Cu toate acestea, dedicarea lor față de viața socială trebuie să fie, pentru ei, detașabilă și temporară. Azi trăim vremea lui iPhone, iPad, iTunes și – haideți să-i spunem așa – vremea i-vieții depline [prin *i-viață*, autorul face referire la viața centrată pe eu, pe sine, n.trad.]. Dar există oare vreun loc în această lume pentru acea viață colectivă a creștinismului?

În inima creștinismului stă dorința lui Dumnezeu după un popor care să ilustreze caracterul Său. Membrii lui fac acest lucru prin ascultarea lor față de Cuvântul Lui, în relațiile lor cu El și unii cu alții. De aceea, El Și-a trimis Fiul pentru a chema un popor care să-L urmeze. Și parte a umblării după Fiul înseamnă să-i chemi și pe alții să Îl urmeze. Apoi, în viața lor împreună, acești oameni ilustrează viața comună a Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt. Împreună, ei demonstrează dragostea lui Dumnezeu, sfințenia și unicitatea Lui. Fiul Lui, de aceea, a lăsat această ultimă poruncă înainte de înălțarea la

cer: *mergeți și faceți ucenici* (Matei 28:19). Viețile acestor oameni, cu alte cuvinte, trebuie dedicate ajutării altora să Îl urmeze pe Isus.

Iată definiția ucenicizării cu care vom lucra în această carte: *cum să-i ajuți pe alții să Îl urmeze pe Isus*. Poți vedea acest lucru trecut în subtitlul cărții. O altă modalitate prin care am putea defini ucenicizarea ar fi aceasta: ucenicizarea constă din a face în mod intenționat un bine spiritual cuiva, așa încât acea persoană să fie mai asemănătoare lui Hristos.

Ucenicia este termenul pe care îl folosesc pentru a descrie propria umblare cu Hristos. Ucenicizarea este consecința acestui termen, și înseamnă să ajut pe altcineva să Îl urmeze pe Hristos.

Viața creștină este o viață a uceniciei și este o viață de ucenicizare. Da, creștinismul implică să mergi pe drumul mai puțin bătătorit și să auzi o voce diferită, dar nu în felul în care se exprimau Frost și Thoreau. Creștinismul nu este pentru singuratici sau individualiști. El este pentru oamenii care călătoresc împreună pe calea îngustă care duce la viață. Trebuie să urmezi pe cineva și să conduci pe altcineva. Trebuie să fii iubit și trebuie să iubești. Și noi îi iubim pe alții cel mai bine prin a-i ajuta să Îl urmeze pe Isus pe această cale a vieții. Este

acesta felul în care tu ai înțeles creștinismul și ce înseamnă să fii creștin?

CE ESTE UN UCENIC?

Înainte de a-i uceniciza pe alții, trebuie să devenim noi înșine ucenici. Trebuie să ne asigurăm că Îl urmăm pe Hristos.

Ce este un ucenic? Un ucenic este cineva care urmează pe altcineva. Poți face asta prin a urma de departe învățătura cuiva, asemenea felului în care cineva ar putea spune că urmează învățătura și exemplul lui Gandhi. Iar a fi ucenic al lui Hristos înseamnă cel puțin acest lucru. Un ucenic al lui Isus merge pe urmele pașilor lui Isus, făcând ceea ce Isus a poruncit și copiind modelul Lui de viață. Dar înseamnă mai mult decât atât. A-L urma pe Isus în înseamnă în primul rând că ai intrat într-o relație personală și mântuitoare cu El. Ai fost „unit cu Hristos”, așa cum spune Biblia (Filipeni 2:1). Ai fost unit prin legământul cel nou, în sângele Lui. Prin moartea și învierea Lui, toată vinovăția păcatului tău se transferă asupra Lui, și toată neprihănirea care este a Lui devine a ta.

Cu alte cuvinte, a fi un ucenic al lui Hristos nu începe cu ceva ce *noi* facem. Începe cu ceva ce *Hristos* a făcut. Isus este Bunul Păstor, care Și-a dat viața pentru

oile Sale (Ioan 10:11). El a iubit biserica și, de aceea, S-a dat pentru ea (Efeseni 5:25). El nu a plătit o datorie pe care să o fi avut, ci a plătit datoria noastră și apoi ne-a unit cu Sine, noi fiind acum poporul Lui sfânt.

Vezi tu, Dumnezeu este bun și El ne-a creat la început ca niște ființe bune, dar fiecare dintre noi a păcătuit, îndepărtându-ne astfel de Dumnezeu și de Legea Lui bună. Dar, întrucât Dumnezeu este drept, El va pedepsi păcatul nostru. Totuși, Vestea Bună a creștinismului este că Isus a trăit viața perfectă pe care noi ar fi trebuit să o trăim, după care a murit moartea pe care noi trebuia să o experimentăm. El S-a oferit în calitate de Substitut și Jertfă pentru orice om care se va pocăi de păcatele sale și își va pune încrederea doar în El. Aceasta este ceea ce Isus a denumit noul legământ în sângele Lui. Așadar, ucenicia creștină începe chiar aici, cu acceptarea acestui dar fără plată: harul, îndurarea, o relație cu Dumnezeu și promisiunea vieții veșnice.

Cum acceptăm noi acest dar și suntem uniți cu El? Prin credință! Noi întoarcem spatele păcatelor noastre și mergem după El, crezând în El ca Mântuitor și Domn. Într-un anume moment al lucrării Sale pe pământ, Isus s-a întors către o gloată de oameni și a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine în-

suși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Marcu 8:34). Ucenicia noastră față de Hristos începe atunci când auzim acele trei cuvinte și ascultăm de ele: „Vino după Mine!”

Prietene, dacă vrei să devii creștin, indiferent cum ți-a prezentat vreun alt predicator aceste lucruri, tu ascultă de Isus. El spune că a fi creștin implică să te lepezi de tine însuși, să-ți iei crucea și să-L urmezi. Răspunsul fundamental față de dragostea radicală pe care Dumnezeu ne-a arătat-o este ca noi să Îl iubim într-un fel radical.

A fi creștin înseamnă a fi ucenic. Nu există vreun creștin care să nu fie ucenic. Și a fi ucenic al lui Isus înseamnă să Îl urmezi pe Isus. Nu există ucenici ai lui Isus care să nu Îl urmeze pe Isus. A bifa corect căsuța potrivită la recensământ, a te eticheta cu sinceritate conform religiei părinților tăi sau a prefera creștinismul altor religii – niciunul dintre aceste lucruri nu te transformă într-un creștin. Creștinii sunt oameni care au o credință reală în Hristos și care și-o demonstrează prin a-și abandona eul și a-și înrădăcina speranțele, temerile și viețile în întregime în Isus. Îl urmează oriunde El îi conduce. Nu mai ești tu cel care stabilește agenda vieții tale. Isus Hristos face asta. Îi aparții Lui de acum. Pavel spunea că „nu sunteți ai voștri”, căci „ați fost cumpărați cu un preț” (v. 1 Corinteni 6:19-20). Isus nu este doar Mântuitorul nostru, El este și Domnul nostru.

Pavel a explicat acest lucru în felul următor: „El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei” (2 Corinteni 5:15).

Ce înseamnă să mori față de tine și să trăiești pentru El? Don Carson spunea că „a muri față de sine înseamnă să consideri că e mai bine să mori, decât să poftești în mod păcătos; este mai bine să mori, decât să spui acea minciună – este mai bine să mori decât să... [și poți pune aici orice păcat]”.

Viața creștină este viața uceniciei. Ea începe prin a deveni ucenic al lui Hristos.

DE CE SĂ UCENICIZEZI?

Dar viața creștină este în același timp și o viață a ucenicizării. Ucenicii ucenicizează. Noi Îl urmăm pe Cel care îi cheamă pe oameni să Îl urmeze prin a-i chema pe oameni să Îl urmeze. Dar de ce facem noi asta? Din dragoste și ascultare.

Dragoste. Motivația pentru care îi ucenicizăm pe alții începe de la dragostea lui Dumnezeu și nimic mai prejos de asta. El ne-a iubit în Hristos, și așa Îl iubim și noi. Iar noi facem acest lucru în parte prin a-i iubi pe cei pe care El i-a pus în jurul nostru.

Atunci când un învățător al Legii L-a întrebat pe Isus care este cea mai mare poruncă, Isus începe prin a răspunde: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta; iată porunca dintâi” (Marcu 12:30). Ceea ce Dumnezeu vrea mai presus de orice de la tine este să Îl iubești – să faci ca toate ambițiile și motivațiile tale, toate dorințele și speranțele tale, gândirea și rațiunea ta, puterea și energia ta, toate acestea să fie informate, curățate și ucenicizate prin Cuvântul Lui.

În fapt, dedicarea ta completă față de Dumnezeu va fi demonstrată prin dragostea ta față de cei pe care Dumnezeu i-a creat după chipul Său. Acel învățător al Legii se poate să se fi așteptat să primească o singură poruncă, dar el a primit două, căci Isus a adăugat: „Iar a doua este următoarea: ,Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși’. Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.” (Marcu 12:31). A o omite pe cea de-a doua înseamnă să o ratezi pe prima. Dragostea pentru Dumnezeu reprezintă temelia pentru dragostea față de aproapele nostru. Iar dragostea față de Dumnezeu trebuie să se exprime prin dragostea față de aproapele. Ea completează îndatorirea dragostei.

Dragostea lui Dumnezeu pentru noi generează o reacție în lanț. El ne iubește, apoi noi Îl iubim, după care

îi iubim pe alții. Ioan surprinde acest lanț în felul următor: „Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. Dacă zice cineva: ‚Eu iubesc pe Dumnezeu’, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? Și aceasta este porunca, pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său” (1 Ioan 4:19-21).

Orice pretenție de dragoste față pe Dumnezeu, care nu se manifestă printr-o dragoste față de aproapele, este o dragoste adresată unui dumnezeu fals, o formă de idolatrie. În aceste versete, Isus și Ioan reconectează legăturile care s-au rupt la căderea omului în păcat.

Ucenicizarea altora – a face bine spiritual intenționat pentru alții, ca să-i ajutăm să Îl urmeze pe Hristos – demonstrează această dragoste pentru Dumnezeu și pentru ceilalți.

Ascultarea. Împreună cu dragostea noastră se află și ascultarea noastră. Isus ne-a învățat: „Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele” (Ioan 14:15; vezi și 14:23; 15:12-14). Dar ce ne-a poruncit El? „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în

toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:19-20). Parte din ascultarea noastră înseamnă să-i conducem pe alții la ascultare.

Porunca finală a lui Isus nu a constatat din a-i îndemna pe ucenicii Lui la o împotrivire armată față de Roma, sau să caute răzbunarea împotriva celor care L-au ucis. Dimpotrivă, Isus a privit la ucenicii Lui și le-a poruncit să facă alți ucenici, nu doar să fie ucenici.

Isus nu face nicio deosebire între cei cărora le-a fost dată această însărcinare, și cei cărora nu le-a fost dată verbal. El promite prezența Lui alături de toți creștinii, după cum Ziua Cincizecimii avea să o demonstreze la scurt timp. Iar acea promisiune se extinde până la sfârșitul veacurilor, mult dincolo de viețile apostolilor.

De-a lungul restului Noului Testament, toți creștinii aveau să împlinească această lucrare după abilitățile, oportunitățile și chemările lor. Această Mare Trimitere este dată tuturor acelor care aveau să fie ucenici ai lui Isus. Această poruncă este dată fiecărui credincios din toate timpurile.

Ucenicizarea este un element de bază pentru creștinism. Ce ar putea fi mai clar? Dacă nu ne străduim să facem ucenici, am putea să nici nu fim ucenicii Lui.

UNDE ȘI CUM SĂ UCENICIZĂM?

Totuși, mai există un lucru pe care să îl observăm în legătură cu această poruncă finală a lui Isus. Ea are de-a face cu locul și felul în care El vrea ca noi să facem ucenici. Noi suntem chemați să facem ucenici din toate popoarele, prin bisericile noastre.

Din toate popoarele. Înainte de a le spune ucenicilor Lui să facă ucenici, le spune că El a primit toată autoritatea, în cer și pe pământ, și că ei trebuie să „meargă”. Autoritatea lui Isus este universală și așa este și preocuparea Lui. Iar universalitatea autorității și a preocupării Sale conduce la universalitatea misiunii noastre: trebuie să mergem la toate popoarele.

Facerea de ucenici nu este limitată la Israel, la Orientul Mijlociu sau Africa. Creștinismul nu este doar pentru Europa sau Asia. Hristos are toată autoritatea, așa încât noi mergem să facem ucenici din toate neamurile.

Prin bisericile noastre. După ce le-a spus ucenicilor să facă ucenici, El le spune și cum să facă asta – botezându-i și învățându-i.

Da, misionarul sau evangelistul individual merge în lume, la birou, la școală sau printre vecini, de partea aceasta a globului pământesc sau de cealaltă. Dar lucrarea rânduielilor Bisericii și cea de învățare se petrec în

principal prin intermediul bisericilor. Bisericile împlinesc Marea Trimitere, iar ucenicizarea este lucrarea bisericilor.

Desigur, părtășia bună și ucenicizarea pot să se petreacă și în afara contextului membralității în biserică. Dar, prin lucrarea de botezare făcută de biserici și prin Cina Domnului, noi ne recunoaștem unul pe celălalt drept credincioși. Iar aceasta conduce la o dare de socoteală benefică spiritual în relațiile de ucenicizare. Prin lucrarea de învățare a bisericii și a prezbiterilor, creștinii învață să asculte de toate lucrurile pe care Isus le-a poruncit.

Primul loc unde creștinii ar trebui să caute în mod obișnuit să fie ucenicizați și să ucenicizeze este părtășia bisericii locale. David Wells nota că „e foarte ușor să construiești biserici în care căutătorii să se adune, dar este foarte greu să zidești biserici în care credința biblică să se maturizeze prin ucenicie autentică.”⁴

CONCLUZIE

Scopul acestei cărți este să te ajute să înțelegi ucenicizarea biblică și să te încurajeze în ascultarea ta față

⁴ David F. Wells, *Above All Earthly Powers: Christ in a Postmodern World* (Grand Rapids, MI: Eerdmans, 2005), 119.

de Hristos. Ucenicizarea biblică, așa cum am spus, înseamnă să-i ajuți pe alții să Îl urmeze pe Isus prin a le face bine spiritual în mod intenționat. Iar ucenicizarea biblică se petrece în mare măsură în și prin biserici. Este ușor pentru creștinii de astăzi să piardă din vedere aceste lucruri.

Așadar, atunci când participi la serviciile unei biserici în zilele de duminică, mergi acolo doar pentru a primi, sau și pentru a găsi modalități să dăruiești? Și cum te folosești de hrana și de timpul tău liber de-a lungul săptămânii? Ai vreo strategie pentru evanghelizare sau anumite modalități de a-i zidi pe ceilalți creștini? Poate că te-ai gândit că tu ești în realitate cel care are nevoie să fie ucenicizat înainte de a-i putea uceniciza pe alții. Fără îndoială că este crucial să fii tu însuși ucenic. Isus ți-a dat și ție porunca de a face ucenici, și parte din a fi ucenic, în fapt, este să îi ucenicizezi pe alții. Parte din creșterea în maturitate înseamnă să-i ajuți pe alții să crească în maturitate. Dumnezeu vrea să te alături bisericii nu doar pentru ca nevoile tale să fie împlinite, ci și ca să fii echipat și încurajat să te îngrijești de alții.

Creștinismul – religia Bibliei – nu este destinată individului singuratic, omului care se ajută singur și care nu are nevoie de nimeni. Ea este religia ucenicilor

lui Hristos, cei care Îl urmează și care îi ajută pe alții să facă același lucru.

Partea întâi

Ce este ucenicizarea?

1

INFLUENȚA INEVITABILĂ

Trăsăturile sau „atributele” lui Dumnezeu ne arată cum este Dumnezeu. Teologii împart atributele Lui în două categorii: comunicabile și necomunicabile. Atributele comunicabile pot fi transferate sau împărtășite cu noi, cum ar fi dragostea sau sfințenia lui Dumnezeu. Și noi putem fi iubitori și sfinți. Totuși, atributele Lui necomunicabile sunt acele trăsături pe care doar El le are. Gândește-te la omniprezența Lui (El este peste tot) sau la omnisciența Lui (El cunoaște totul).

Unul dintre atributele netransferabile ale lui Dumnezeu este că El este neschimbător. El nu se schimbă. Noi ne schimbăm, dar El nu.

SUNTEM FIINȚE SCHIMBĂTOARE

Poate că te gândești în felul acesta: „Nu știi ce ființă cu tabieturi este soțul meu!” Este adevărat. Nu știu. Totuși, îți garantez că, indiferent cât de adânc sunt înrădăcinate obiceiurile în viața soțului tău, noi, oamenii,

ne schimbăm continuu. Ne naștem, creștem, îmbătrânim și murim. Toate acestea înseamnă schimbare. Învățăm lucruri pe care nu le știam și uităm lucruri pe care le cunoșteam cândva. Devenim mai evlavioși, sau mai puțin evlavioși. Și toate acestea, la rândul lor, înseamnă schimbare. Evident, circumstanțele ne afectează – uneori în bine, alteori în rău.

Dumnezeu nu se schimbă, noi însă da. Noi suntem, prin natura noastră, ființe schimbătoare.

Adaugă la asta faptul că trăim într-o lume marcată de un conflict spiritual serios. Petru cunoștea lumea despre care le vorbea cititorilor lui: „De aceea se miră ei că nu alergați împreună cu ei la același potop de desfrâu, și vă batjocoresc” (1 Petru 4:4). Pavel a observat că stăpânitorul împărăției văzduhului este „la lucru” acum în cei neascultători (Efeseni 2:2).

Acesta este motivul pentru care el ne îndeamnă să nu ne conformăm modelului acestei lumi, ci să fim transformați prin înnoirea minților noastre (Romani 12:2).

Augustin, păstorul african din secolul al V-lea, a descris acest conflict spiritual ca pe o luptă între două cetăți, Cetatea Omului și Cetatea lui Dumnezeu. Ambele cetăți doresc să ne recruteze pentru a face lucrarea lor.

Realitatea din spatele acestei lupte este că noi, oamenii, putem fi schimbați – pozitiv sau negativ.

INFLUENȚĂM ȘI SUNTEM INFLUENȚAȚI

O altă modalitate de a spune acest lucru este că noi, ființele omenești, suntem deschiși influențelor.

Tocmai acum câteva zile ieșeam de la bancă – aceeași bancă pe care prietenul meu Matt mi-a recomandat-o când m-am mutat aici, în urmă cu 20 de ani. M-am îndreptat către frizerie – același loc pe care Matt mi l-a recomandat de când m-am mutat aici, în urmă cu 20 de ani. Matt mi-a arătat ce făcuse, așa că și eu am început să fac ce făcea el. Matt m-a ucenicizat, arătându-mi ce trebuie să fac și cum să trăiesc în contextul meu nou. Iată-mă acum, după 20 de ani, fiind în stare să-mi găsesc calea către bancă și să știu unde este frizeria. Amintește-ți ce spunea Isus: când un ucenic este pe deplin învățat, el va fi ca învățătorul lui (Luca 6:40).

În fapt, vreau să merg cu tine un pas mai departe: noi toți vom fi inevitabil influențați de alții și, la rândul nostru, îi vom influența pe alții. Pavel spunea că „tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Corinteni 15:33) și „puțin aluat dospește toată plămădeala” (1 Corinteni 5:6). Oamenii din jurul tău te vor influența, la bine sau la rău. La rândul tău, îi vei influența pe oamenii din

preajma ta, în bine sau în rău. Un tată absent din viața copiilor lui îi va influența pe aceștia chiar și prin absența lui. Niciunul dintre noi nu suntem ca o insulă.

CUM ÎȚI VEI FOLOSI INFLUENȚA?

Singura întrebare care îți rămâne este aceasta:
Cum te vei folosi de influența ta?

Poate că nu te-ai gândit la tine ca la un om care are influență, dar așa este! Ești creat după chipul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu este atât de puternic, încât până și întruchiparea chipului Său în tine poartă greutate. Viața ta îi afectează pe oamenii din jurul tău, chiar dacă te afli pe treapta cea mai de jos din societate sau dacă nu te simți respectat de oamenii din jurul tău.

Gândește-te la felul în care Petru îi învață pe slujitorii stăpânilor nedrepti sau pe soțiile care au bărbați necredincioși (1 Petru 2:18-20; 3:1). El știe că aceste categorii de oameni pot avea influență prin credințioșia lor. Soțiile bărbaților necreștini, spune Petru, îi pot câștiga pe soții lor „fără cuvinte, prin purtarea” din viețile lor. Iar exemplul este de fiecare dată Isus Hristos. Prin suferința Lui, El a adus vindecare și viață (2:21-25).

Cu alte cuvinte, vei avea influență prin darurile pe care Dumnezeu ți le-a dat în creație. Mai mult decât atât,

poți avea o influență cu Evanghelia și, uimitor, a produce un impact evanghelic în viețile oamenilor nu survine doar ca urmare a punctelor tale tari, ci și prin slăbiciunile tale. Dumnezeu lucrează așa încât puterea Lui să se manifeste prin slăbiciunea ta și, astfel, El să primească toată slava (vezi 2 Corinteni 12:9).

Așadar, iată că ai influență. Cum te vei folosi de ea? Atunci când vei trece de această viață în veșnicie, ce vei lăsa în urma ta, în viețile altora?

Conform Bibliei, un ucenic al lui Hristos îi ucenicează pe alții prin a-i ajuta să Îl urmeze pe Hristos. Este oare acesta felul în care îți exerciți influența?

2

ORIENTAT CĂTRE ALȚI

Dacă n-ai văzut niciodată niște purceluși cum mănâncă, probabil că-ți poți imagina cum arată scena. Împing. Se năpustesc. Guiță. Se tăvălesc și se murdăresc cât pot de mult fără să se gândească unul la celălalt.

Iată o întrebare haioasă la care merită să ne gândim pentru o clipă: Este oare acesta modul în care ai participat la biserică duminica trecută? Nu, nu îndrăznesc să te numesc porc. Dar oprește-te și gândește-te: Unde ți-ai parcat mașina? Când ai ajuns la biserică? Unde te-ai așezat? Cu cine ai vorbit? Fiecare dintre aceste decizii ți-a furnizat o oportunitate de a te dedica altora și de a te alătura astfel lucrării lui Hristos. Sau ți-au oferit o ocazie de a-ți căuta propriul interes sau de a umbla după ce este mai bun *pentru tine*. Așadar, care dintre cele două se aplică în cazul tău? Ți-ai plănuit în mod conștient să cauți modalități în care să-i binecuvântezi pe ceilalți în fiecare dintre aceste decizii?

A fi ucenici ai lui Isus înseamnă să ne orientăm viețile către ceilalți, așa cum a făcut Isus. Înseamnă să ne străduim de dragul altora. Această dragoste pentru alții este însăși esența ucenicizării. Noi ne îndreptăm privirile către slujirea celorlalți de dragul lui Hristos, așa cum Hristos a venit în această lume nu pentru a fi slujit, ci pentru a sluji și a-Și da viața ca preț de răscum-părare pentru mulți (Marcu 10:45).

Viața de ucenicizare este o viață concentrată pe ceilalți. Ea se străduiește, în puterea lui Dumnezeu, să-L propovăduiască pe Hristos și să-i aducă pe ceilalți la maturitate în Hristos. Acesta este modelul pe care îl vedem în Biblie.

MODELUL BIBLIC

Înainte chiar ca Hristos să fie numit în Scriptură, Dumnezeu a plasat aceste lecții chiar în creație, prin intermediul familiei. Gândește-te la felul în care Dumnezeu ne creează pe noi, părinții. El pune în natura noastră dorința de a dăruii cantități imense de atenție și dragoste îndreptate către a crește o persoană, către a o hrăni și conduce către maturitate.

Apoi, în Israelul din vechime, El folosește puterea acestor relații părintești punând-o la lucru asemenea unor canale prin care curge apa Cuvântului Său. Așa

aduce Moise Cele 10 Porunci. El le spune oamenilor să Îl iubească pe Dumnezeu. Apoi îi învață pe cei din poporul Israel: „Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 6:6-7). Iată, Dumnezeu ne dă aici o lecție importantă privitoare la ucenicizarea unei alte ființe omenesti. Ucenicizarea implică transmiterea cunoașterii lui Dumnezeu și a Cuvântului Său prin fiecare moment al vieții.

Dincolo de familie, Biblia este plină de relații de ucenicizare, prin care o persoană o învață pe alta. Gândește-te la felul în care Moise l-a crescut pe Iosua ca să-i succedă. La fel au făcut Eli cu Samuel și Ilie cu Elisei.

Evident, cel mai faimos făcător de ucenici dintre toți este Isus Hristos. Creștinismul nu a demarat cu lansarea unui produs de masă. N-a existat acoperire media 24 de ore din 24 și 7 zile pe săptămână, care să transmită călătoriile Lui. Nu, ci creștinismul a început cu o serie de relații personale într-un grup mic de bărbați, de-a lungul unei perioade de trei ani.

Da, mulțimile au venit adesea la Isus, iar vestea minunilor Sale s-a răspândit uneori precum flăcările.

Dar a existat în interiorul acelor mulțimi un grup restrâns de ucenici, pe care Isus i-a chemat la Sine. El a investit în mod specific în ei. Evanghelia după Marcu ne spune că Isus „a chemat la El pe cine a vrut, și ei au venit la El. A rânduit dintre ei doisprezece (pe care i-a numit apostoli, cf. ESV), ca să-i aibă cu Sine, și să-i trimită să propovăduiască” (Marcu 3:13-14).

Acești doisprezece au mărturisit că Isus este Mesia. Ei au stat mai tot timpul alături de El. Și El a dorit „să-i aibă cu Sine”. (Îmi place acea frază!) Dar, chiar între cei doisprezece, El s-a implicat mai mult în viețile a trei ucenici: Petru, Iacov și Ioan. Ai putea spune, „Acesta este Isus! Evident că El a făcut asta. El este Dumnezeu!”

Bine. Hai să luăm exemplul apostolului Pavel. Faptele Apostolilor 16 ne descriu una dintre călătoriile misionare ale lui Pavel, dar capitolul începe prin a ne introduce un ucenic numit Timotei, apoi ne spune: „Pavel a vrut să-l ia cu el” (Faptele Apostolilor 16:3). Asemenea lui Isus și ucenicilor, Pavel a vrut ca Timotei să fie cu el, să călătorească alături de el, să i se alătore în lucrarea Împărăției. Nu este greu să presupunem că Pavel l-a ucenicizat pe Timotei asemenea unui tată din Vechiul Testament – învățându-l Cuvântul lui Dumnezeu cu sânguință în vreme ce ei călătoreau, când se așezau să se odihnească și când se ridicau.

Câteva zeci de ani mai târziu, Pavel avea să îi spună lui Timotei să facă același lucru cu alții: „ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Timotei 2:2). Ambițiile de ucenicizare ale lui Pavel erau multigeneraționale. El voia să aibă strănepoți spirituali. Timotei (copilul) trebuia să găsească bărbați credincioși (nepoți) care să fie capabili să-i învețe pe alții (strănepoți).

TRUDĂ ȘI LUPTĂ

Ce ar putea să însemne să te dedici acestui model biblic de a investi în copii spirituali? Cartea de față va trata această întrebare, dar Coloseni 1:28-29 ne oferă un punct de plecare folositor.

Pe când eram tânăr creștin, am ales aceste două versete drept versetele „vieții mele”. În ele, Pavel se adresează bisericii din Colose, un oraș din ceea ce astăzi este Turcia de vest. El le reamintește acestor creștini de ceea ce făcuse pentru ei: „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus. Iată la ce lucrez eu, și mă lupt după lucrarea puterii Lui, care lucrează cu tărie în mine” (Coloseni 1:28-29).

Pavel trudește. Pavel se luptă. Dacă vrem să le facem bine altora, trebuie să mergem după modelul lui.

Te-ai întrebat vreodată cum să manifesti putere spirituală? Poate că oamenii îți vor spune, „Mănâncă asta”. „Spune aceste cuvinte”. „Roagă-te rugăciunea asta”. „Citește acest autor”. „Trăiește această experiență”. „Mergi la această conferință”. „Privește în interiorul tău”.

Dar nu! Puterea spirituală se manifestă printr-o slujire jertfitoare și truditore în beneficiul altora. În Coloseni 1:29, cuvântul folosit pentru această trudă mai poate fi tradus cu termenul „agonie”, ceea ce este echivalent cu a spune că, pe calea puterii spirituale, te vei întâlni mai degrabă cu agonie decât cu extaz. Vrei să cunoști puterea lui Dumnezeu și să ai o credință care lucrează? Atunci dedică-te luptei, lucrând spre binele altora, așa cum Hristos Însuși a lucrat și a luptat pentru binele nostru. Adevărata credință creștină nu este o credință leneșă. Este credința care lucrează, asemenea credinței lui Pavel.

LUCRAREA PUTERII LUI DUMNEZEU

Dar oare se laudă Pavel prin faptul că vorbește despre truda și lupta lui în beneficiul acestor credincioși? Deloc. Privește la ultimele cuvinte din acel pasaj:

Dumnezeu lucra cu putere prin el. Orice au primit colosenii de la Pavel, nu era spre lauda lui Pavel, ci spre lauda lui Dumnezeu.

Dacă tu sau eu sperăm să contribuim cu vreun bine la viețile altora, dacă sperăm să-i influențăm alții de dragul lui Hristos, așa cum am vorbit în capitolul anterior, acest lucru se va petrece doar în măsura în care Duhul lui Dumnezeu lucrează în noi și prin noi. Cunoașterea faptului că Dumnezeu lucrează în noi contracarează mândria.

Acest fapt ne amintește că tot ceea ce avem și ce suntem, tot ceea ce putem face și reuși, vine de la Dumnezeu. Dacă tu sau eu am observat vreo rodnicie rezultată din truda noastră, n-avem niciun motiv de mândrie. Dumnezeu a lucrat. A fost puterea Lui acolo. Orice roadă spirituală se întoarce spre lauda Lui.

Iar faptul că știm că Dumnezeu lucrează contracarează frica. Dacă suntem siguri de lucrarea cea bună a lui Dumnezeu în noi și dacă suntem dedicați scopurilor Sale, putem lăsa deoparte frica și temerea că lucrarea noastră ar putea fi îndreptată într-o direcție greșită sau că ar fi inutilă. Putem lăsa deoparte temerea că ne-am putea pierde sănătatea sau avuțiile. Astfel de lucruri pot să treacă, dar lucrarea Lui făcută prin noi va dăinui veșnic.

PROPOVĂDUIEȘTE ȘI DESĂVÂRȘEȘTE

Observați cele două cuvinte din aceste versete, care ne indică ce vrea Pavel să facem – să propovăduim și să desăvârșim: „Pe El Îl propovăduim noi... ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Isus” (Coloseni 1:28-29).

El propovăduiește pentru a putea desăvârși. Propovăduiește acum Cuvântul lui Dumnezeu, și îi desăvârșești pe sfinți în maturitatea în Hristos, până când El va veni. Aceste două cuvinte ne arată felul în care Pavel trudește și se luptă (prin propovăduire), ca și motivația pentru care el trudește și se luptă (pentru a desăvârși).

De asemenea, Pavel explică ce anume este implicat în propovăduire: „Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea” (Coloseni 1:28).

Propovăduirea lui Pavel implică avertizare și învățare. El avertizează bisericile să se depărteze de ceea ce este nevrednic și care aduce condamnare, și le învață să stea unite în bogățiile și înțelepciunea Evangheliei. Iar el nu îi avertizează și îi învață pe toți oamenii într-un mod abstract. El îl avertizează pe fiecare și îl învață pe fiecare – de la persoană la persoană la persoană.

După câteva versete, Pavel își descrie dorința pentru credincioșii coloseni, anume ca ei să ajungă în posesia „bogățiilor depline ale înțelegerii complete” (Coloseni 2:2, lit. NIV). Observați aceste lucruri bune așezate împreună: bogățiile depline ale înțelegerii complete! Aici se găsesc comori de înțelepciune și cunoștință! Parte a maturității creștine constă din a cunoaște cum să discerne între bine și rău, între adevărat și fals, între ce este prețios și ce este nevrednic de a fi luat în seamă. Acesta este felul în care Pavel vrea să desăvârșească poporul lui Dumnezeu, să-l aducă la maturitate, la creștere deplină. Lucrarea de ucenicizare are loc în prezent, dar ea își are ochii ațintiți asupra Zilei de Apoi. Ea necesită o gândire pe termen lung. Ea cere o mentalitate de investitor, știind că răsplata este veșnică. Iar investiția se face prin Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să propovăduim. Cuvântul lui Dumnezeu este sămânța care aduce roadă în ultimă instanță, chiar dacă noi nu putem vedea acest lucru pe termen scurt. Seamănă acum Cuvântul. Seamănă-l în soția și copiii tăi. Seamănă-l în ceilalți membri din biserică. Și pune-ți încrederea în faptul că el, Cuvântul lui Dumnezeu, nu se întoarce fără rod. Vei vedea mai târziu roadele, când ele vor fi mature. Credincioșii maturi vor fi gata să-L primească pe Hristos, atunci când El se va întoarce. A trăi pentru alții înseamnă să copiezi întreaga viață a lui

Pavel. El chiar le scria epistole creștinilor pe care nu îi întâlнисe niciodată, ca aceasta, adresată colosenilor, încurajându-i în Evanghelie. El putea spune că viața lui avea forma crucii. El luase aminte la chemarea lui Hristos de a lua crucea Lui și a-L urma. Asemenea lui Hristos, Pavel a suferit în ascultare de Dumnezeu, spre binele altora.

Ești și tu acesta? Imaginează-ți cum ar fi să lucrezi cu toată lucrarea și puterea tăriei Lui Dumnezeu în tine!

CÂTEVA CUVINTE ADRESATE PĂSTORILOR

Dacă ești păstor sau iei în considerare lucrarea pastorală, ar trebui să te gândești îndelung la acest pasaj. Observă faptul că lucrarea implică atât propovăduirea deplină a Cuvântului lui Dumnezeu, cât și să lucrezi pentru a-i desăvârși pe copiii lui Dumnezeu, pentru a-i aduce maturi înaintea Lui.

Acest lucru necesită din partea noastră abandonarea sinelui. Sunt multe lucruri bune în legătură cu slujba de păstor dar, având în vedere păcătoșenia care se găsește atât în membrii bisericii cât și în păstori, există și multe lucruri dificile. Păstorule, te vei trudi și te vei lupta din dragoste pentru membrii congregației tale dar, uneori, ei vor răspunde prin a-ți spune cât de insuficientă și imperfectă este dragostea ta.

De aceea, în ultimă instanță, truda și lupta ta nu se pot înrădăcina în dragostea ta pentru ei sau în dragostea lor pentru tine. Ea trebuie înrădăcinată în dragostea ta pentru Hristos, în dragostea Lui pentru tine și în dragostea Lui pentru ei. El i-a răscumpărat cu sângele Lui, iar tu vrei să îi desăvârșești, să-i aduci maturi înaintea Lui. Pentru El faci tot ceea ce faci.

Evident, aceste cuvinte se aplică tuturor creștinilor. Noi ucenicizăm, învățăm și avertizăm așa încât să putem să îi desăvârșim pe oamenii pe care îi iubim și să-i aducem maturi înaintea lui Dumnezeu, și asta pentru că, mai presus decât orice, Îl iubim pe El – pentru că El ne-a iubit mai presus de orice.

ADEVĂRATA CREDINȚĂ LUCREAZĂ ÎN BENEFICIUL ALTORA

Adevărata credință creștină nu este asemănătoare cu cea a purceilor. Ea nu caută binele propriu și nu este leneșă. Asemenea credinței lui Pavel, ea lucrează. Lucrează în beneficiul altora. Lucrează cu puterea dată de Dumnezeu, care lucrează cu putere în noi. Ea lucrează prin propovăduire, avertizare și învățare. Și lucrează astfel încât alții să poată fi aduși la maturitate în Hristos și înfățișați astfel de ziua venirii Lui.

Nu vedem întotdeauna rezultate imediate. Pentru a uceniciza, trebuie să fii ca un fermier răbdător, care-și plantează terenurile, punându-și credința că, în final, plantele sale vor răsări și se vor maturiza, rodind. Noi ne punem credința în faptul că Dumnezeu va folosi Cuvântul Lui, chiar dacă noi nu vom vedea niciodată roadele. Este așa cum spunea un scriitor cândva: „Sămânța poate să stea sub bolovani până când noi plecăm din această lume, și *abia după aceea să răsară!*”⁵

Pentru mine, ucenicizarea este singura cale prin care pot să îi evanghelizez pe necreștini și să îi echipez pe creștini pentru acel singur loc unde nu pot călători niciodată singur – viitorul de dincolo de viața mea. Ucenicizarea altora de acum este felul în care încerc să las în urma mea bombe cu ceas ale harului.

Un ucenic este unul care ucenicizează. El propovăduiește acum așa încât să poată desăvârși mai târziu. Așadar, identifică anumiți oameni din viața ta pe care ți-ar plăcea să-i vezi aduși la maturitate și evlavie în Ziua de Apoi. Ți-au venit numele lor în minte? Întrebarea este: Cum le propovăduiești Evanghelia acum pentru a-i pregăti pentru acea zi?

⁵ Charles Bridges, *The Christian Ministry: With an Inquiry into the Causes of Its Inefficiency* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 1959), 75.

3

LUCRAREA DE UCENICIZARE

Ucenicizarea nu pare să fie cea mai evidentă modalitate de a înființa și întări o împărăție. Zidirea unei împărății de regulă se face cu bătălii regale, cu războaie între dinastii, cu averi mari sau cu filozofii politice lansate de bărbați în vârstă și cu bărbile lungi și cărunte.

Dar Isus Și-a încheiat lucrarea de pe pământ poruncindu-le ucenicilor Lui să facă ucenici. Este oare această modalitate felul în care Împărăția Lui trebuie construită? În fapt, amintiți-vă ce predicase Isus mai de vreme:

„Împărăția cerurilor se aseamănă cu un grăunte de muștar, pe care l-a luat un om și l-a semănat în țarina sa. Grăuntele acesta, în adevăr, este cea mai mică dintre toate semințele; dar, după ce a crescut, este mai mare decât zarzavaturile și se face un copac, așa că păsările cerului vin și își fac cuiburi în ramurile lui” (Matei 13:31-32).

Isus îi învățase pe ucenicii Lui să trăiască având privirea ațintită nu către ziua de azi sau de mâine, ci către eternitate. Noi încercăm să-i ajutăm pe alții să Îl urmeze pe Isus; facem în mod deliberat bine spiritual altora; ne rugăm pentru influența Evangheliei; propovăduim cuvintele lui Dumnezeu, și facem toate acestea având în vedere ziua aceea finală. Da, putem vedea anumite roade încă de pe acum, dar scopul este întotdeauna acela de a-i înfățișa pe oameni maturi în Hristos, în acea zi.

Putem spune oare ceva în plus cu privire la ce este ucenicizarea? Am spus că ea înseamnă să-i ajutăm pe alții să Îl urmeze pe Isus. Înseamnă să le facem bine spiritual. Dar, pentru a face toate acestea, ucenicizarea înseamnă inițierea unei relații prin care înveți, corectezi, modelezi și iubești. Iar asta presupune o mare smerenie.

INIȚIEREA

Ucenicizarea implică în mod necesar inițierea. Aceasta nu este o acțiune pasivă. Ba chiar poate să fie percepută ca neplăcută. Nu îi poți uceniciza pe toți oamenii, așa că va trebui să alegi o persoană și nu alta. Practic, se suprapun agendele voastre?

De asemenea, va trebui să discerni nu doar cine are nevoie de ajutor, ci și pe aceia care știu că au nevoie de ajutor și sunt dornici să îl primească. În general, nu

vei dori să îți investești timpul în oameni care nu sunt învățabili, pentru că astfel îți pierzi vremea. Caută-i pe acei oameni care, asemenea fiului înțelept din Proverbe, primesc cu bucurie sfatul și învățătura.

Amintește-ți că ucenicizarea, printre credincioșii în Evanghelie, nu înseamnă că tu, în calitate de făcător de ucenici, vei juca întotdeauna rolul celui înțelept, sau că trebuie să fii un izvor nesecat de înțelepciune, asemenea lui Socrate, care să dețină toate răspunsurile.

Ucenicizarea în Evanghelie presupune că uneori vei conduce prin a-ți mărturisi slăbiciunile sau păcatul. Făcând astfel, vei demonstra ce înseamnă să nu-ți găsești justificarea în tine, ci în Hristos. Astfel, vei trăi transparent și onest. Ucenicia creștină, cu alte cuvinte, nu are de-a face doar cu manifestarea punctelor tale tari, ci are de-a face și cu manifestarea slăbiciunilor tale. „Comoara aceasta o purtăm în niște vase de lut, pentru ca această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi” (2 Corinteni 4:7).

Totuși, tu inițiezi acea relație, chiar dacă ucenicii pot fi cei care ți-au cerut să îi ucenicizezi. Tu ești acela care, într-o anumită măsură, conduce relația prin a-și folosi în mod deliberat timpul alături de ucenic, prin a-l îndrepta pe calea lui Hristos. Soția unui bărbat necreștin,

la care ne-am gândit în capitolul 1, face acest lucru prin acțiunile sale credincioase.

ÎN AFARA ȘI ÎN INTERIORUL BISERICII

Prima etapă a ucenicizării poate implica stabilirea unei prietenii cu un necreștin. Îi explici Evanghelia și îl chemi la pocăință și credință. Odată ce se pocăiește și crede, el trebuie botezat și făcut membru al bisericii. Cu alte cuvinte, ucenicizarea, în sensul ei complet, include evanghelizarea și convertirea.

În același timp, dacă biserica ta este asemănătoare bisericii mele, ea primește în mod regulat darul noilor membri care sunt deja convertiți, chiar dacă sunt tineri în credință. Porunca Marii Trimiteri de a face ucenici prin lucrarea sacramentelor și prin învățare ne obligă să îi ucenicizăm, atât la nivel individual, cât și ca grup, ca familie a credinței. Împreună, noi stăm sub Cuvântul predicat și ne bucurăm cu toții când participăm la Cina Domnului pentru a proclama moartea Lui și pentru a ne aminti unul altuia că „noi, care suntem mulți, suntem un (singur) trup” (1 Corinteni 10:17).

Atunci când biserica se răspândește în timpul săptămânii, lucrarea de învățare și supraveghere ar trebui să continue în viețile membrilor ei. Acest lucru se poate petrece în jurul unei mese, când consumăm un desert,

într-o seară a săptămânii sau la micul dejun de sâmbătă dimineața, în timp ce așezăm rufele în dulap sau facem un drum la magazin. Ucenicizarea are loc de-a lungul întregii săptămâni, pe măsură ce membrii se întâlnesc pentru a vorbi, pentru a se ruga, pentru a se încuraja și pentru a se ajuta unul pe altul, în lupta lor pentru sfințenie și dragoste.

ÎNVĂȚARE

În esența ei, ucenicizarea constă din învățare. Noi învățăm folosindu-ne de cuvinte. Învățăm toate cuvintele pe care Isus le-a transmis ucenicilor Lui, și toate cuvintele Bibliei.

Ca adunare, acesta este motivul pentru care biserica mea predică expozitiv și consecutiv de-a lungul cărților Bibliei, alternând între Vechiul și Noul Testament, ca și între porțiunile mai mari ale Scripturii și cele mai mici. De asemenea, noi îi încurajăm pe oameni să participe la programul de școală duminicală pentru adulți, care le oferă o programă pe mai mulți ani, și care tratează diferite domenii ale vieții creștine. Odată ce membrii finalizează această programă, îi încurajăm să preia pe altcineva cu care să o parcurgă. În același timp, biserica noastră identifică o mulțime de modalități de a promova lucrarea de lectură a unor cărți bune.

La nivel interpersonal, învățarea are loc pe măsură ce oamenii învață să aibă conversații spirituale solide unii cu alții, lucru pe care eu, ca păstor, îl încurajez de la amvon aproape săptămânal. Este un lucru bun să vorbim despre fotbal sau despre școlile copiilor, dar este bine în același timp să vorbim și despre predica de duminică. Întreabă-ți prietenii ce i-a învățat Dumnezeu despre El. În același timp, grupurile mici pot fi utile pentru facilitarea acestui fel de relații.

CORECTAREA

Uneori, ucenicizarea cere să avertizezi pe cineva în legătură cu alegerile pe care le face. Oamenii cresc atunci când îi învățăm adevăruri generale, da, dar și când le corectăm greșelile specifice. Parte din a fi creștin înseamnă să recunoști că păcatul ne amăgește și că avem nevoie de alți credincioși pentru a vedea în viețile noastre anumite lucruri pe care nu le putem vedea noi înșine. Eu am spus adesea că a te alătura unei biserici este ca și cum ai arunca vopsea peste un om invizibil. Păcatele ies la iveală în relațiile noastre de ucenicizare.

În fapt, poți să conduci într-o relație de ucenicizare prin a-i invita pe alții să te corecteze și prin a ușura această slujire a lor față de tine. Dar trebuie să te temi mai mult de Dumnezeu decât de oameni, și vei face asta

fiind dornic să-i corectezi pe alții atunci când este necesar, riscând chiar să te respingă din acest motiv.

În ultimă instanță, lucrarea de corecție îi aparține întregii congregații, lucru care se petrece atunci când un membru se dovedește mai dedicat păcatului său decât lui Hristos. După mai multe încercări de avertizare, acea persoană va fi exclusă din rândul membrilor și de la Masa Domnului (Matei 18:15-20). Marea parte a lucrării de corecție în biserică, totuși, ar trebui să aibă loc în contextul privat al relațiilor de ucenicizare.

SLUJIREA CA MODEL

Merită să observăm că Isus nu le-a poruncit ucenicilor Lui doar să-i învețe pe oameni. El le-a spus să-i învețe să asculte. Obiectivul ucenicizării este să vedem vieți transformate, iar aceasta implică mai mult decât să citești o carte sau chiar Biblia cu o altă persoană. În ultimă instanță, ucenicizarea implică trăirea vieții creștine înaintea altora. Aici, Hristos este exemplul nostru. „Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:21).

Noi nu comunicăm doar prin vorbele noastre, ci și prin tot ce facem în viețile noastre. Ceea ce se petrece într-o relație de ucenicizare necesită mai mult decât o

învățare ca la sala de clasă, așa cum facem noi în fiecare duminică. Ea necesită acel fel de învățare care are loc într-o slujbă de ucenic sau când ai un antrenor personal. Un ucenic învață prin a asculta, prin a observa și a participa, puțin câte puțin, responsabilitățile lui crescând ușor-ușor în timp. Mai presus de orice, ucenicizarea este asemenea felului în care Dumnezeu a conceput familia, unde tații și mamele își învață copiii în cuvânt și faptă în toate domeniile vieții, apoi îi conduc pe aceștia către viața de adult.

Cu adevărat, ucenicizarea este un fel de spectacol de modă. Nu, nu îți dai jos hainele în fața unui fotograf, ci prezinți un model sau o cale de a trăi, pe care alții să o urmeze. Ucenicizarea înseamnă să îi inviți pe alții să te imite, făcând din credința ta în Hristos un exemplu de urmat. Ea îți cere să fii dornic să fii văzut de alții și să le permiți accesul altora în viața ta, așa încât ei să te poată observa. De exemplu, fiecare dintre prezbiterii din biserica mea face acest lucru, așa încât membrii noștri să poată lua aminte la sfatul din Evrei: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață (lit. „rezultatele vieții lor”, n.tr.), și urmați-le credința!” (Evrei 13:7). Noi toți, la rândul nostru, ar trebui să le spunem celorlalți creștini din viețile noastre, așa

cum Pavel a spus: „imitați-mă, căci și eu Îl imit pe Hristos” (1 Corinteni 11:1, lit. ESV). Poate că tocmai din acest motiv sunt atât de folositoare biografiile creștinilor.

DRAGOSTEA RECIPROCĂ

Privind această slujire dintr-un alt unghi, ucenicizarea este o formă de dragoste reciprocă. Este ceva asemănător unei relații dintre un învățător și un elev. Dar va mai exista și o reciprocitate și dragoste de la egal la egal, pentru că ucenicizarea are loc adesea în ambele sensuri. Ca unul care am făcut asta vreme îndelungată, pot spune că sunt adesea slujit, binecuvântat și încurajat în credință de către cei pe care îi ucenicizez. Chiar atunci când mă străduiesc să le fac bine spiritual, ei îmi fac bine spiritual. Ei mă ajută să Îl urmez mai bine pe Isus. Noi învățăm împreună ceea ce voia Pavel să spună în Coloseni 3:16: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea...”

Împreună, noi lucrăm pentru a împlini acest mandat: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie...” (Evrei 10:24-25). Prin ucenicizare, scopul meu este să îi iubesc pe creștinii mai tineri, ajutându-i să trăiască

în lumina acelei zile finale, dar recunosc în mod obișnuit că abilitatea mea de a face acest lucru depinde de ajutorul pe care ei mi-l dau ca să fac eu însumi același lucru.

SMERENIA

Voi spune mai multe lucruri despre toate acestea în capitolele ulterioare. Dă-mi voie să observ, pentru moment, că nu poți să îi ajuți pe alții să Îl urmeze pe Isus fără să riști. Întocmai cum trebuie să te smerești pentru a fi ucenicizat, tot așa trebuie să te smerești pentru a uceniciza. Ucenicizarea implică lucruri dificile – să spui nu, să perseverezi în neazuri, să știi când să suporti pe cineva și să faci ucenicizare. Invitațiile tale pot fi respinse iar sfatul tău poate fi dat la o parte.

Așa cum am observat mai devreme, noi nu ucenicizăm doar prin lucrurile în care suntem tari, ci și prin slăbiciunile noastre. Ucenicizarea creștină nu este atât de mult lucrarea unor experți și tehnocrați ci, dacă ar fi să împrumut vechea frază, este lucrarea unui cerșetor care îl îndreaptă pe un alt cerșetor către pâinea zilnică.

Erin Wheeler, soția lui Brad, care a păstorit alături de mine în Washington DC înainte de a prelua o altă biserică, reflecta, într-un articol publicat în 9Marks Journal, la felul în care a trebuit să învețe aceste lecții în decursul perioadei lor de ședere în Washington. O femeie

din biserică a venit acasă la Erin așteptând să fie ucenicizată. Erin a primit-o în casă, a închis ușa după ea și se gândea în sinea ei:

„Sunt un dezastru. N-am nicio idee ce-ar trebui să fac. Cu siguranță că n-o să se petreacă niciun fel de ‚învățare’ astăzi, cu copiii mei nebuni și cu inima mea într-o stare proastă față de soțul meu. N-ar trebui să învăț pe nimeni. Eu sunt cea care are nevoie de ucenicizare! Doamne, ce să mă fac?”

Totuși, Dumnezeu avea să o învețe în curând pe Erin, prin situații ca aceasta, că El poate folosi slăbiciunile ei la fel de mult pe cât poate folosi atuurile ei. Aceste femei mai tinere în credință aveau nevoie de cineva care să le învețe ce înseamnă să Îl iubești pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, cu toată mintea și cu toată puterea – nu doar în vremurile bune, ci și în perioadele provocatoare. Erin explică apoi,

„În ucenicizarea acestor femei, am încercat să le învăț și să le pun întrebări, să discutăm împreună cărți și să ne rugăm, dar ele aveau să-mi spună mai târziu că, adesea, cea mai bună învățătură a survenit pur și simplu din a mă observa. Au văzut cum Dumnezeu s-a folosit de slăbiciunile mele în lupta cu răbdarea, când truda zilnică mă zdrobea. M-au observat când mă luptam să îmi iubesc soțul după ce le-am împărtășit conflictele mele cu cerințele tot mai mari ale

lucrării sale, care intrau în competiție cu viața noastră.”

Aceste femei s-au așezat pe scaunul din primul rând, observă ea, pentru a vedea acel vas autentic de lut al persoanei sale (2 Corinteni 4:7). Dar învățarea acestei perspective a Evangheliei a încurajat-o să continue să-și aducă viața ca o jertfă de băutură (Filipeni 2:17), știind că Dumnezeu se va folosi de fragilitatea ei ca de o scenă pentru a-Și arăta puterea. Și este sigur că, în mod repetat, Dumnezeu Și-a dovedit credincioșia asigurând tot ce avea ea nevoie pentru a le iubi și sluji pe aceste surori mai tinere. Iată cum concluziona Erin:

„La mai mulți ani după aceea, Dumnezeu a adus o nouă prietenă și soră în biserică, care avea să vină să ne întâlnim în diminețile de sâmbătă, când soțul meu era ocupat pregătindu-și predica. Oricâteori ea venea, părea că ceva merge greșit, de la izbucnirea de mânie într-unul dintre copiii mei, până la toaleta care curgea peste tot! În decursul uneia dintre aceste întâlniri am privit la ea cu un zâmbet, sigură de potrivirea perfectă dată de Domnul, și am spus, „Știi ceva, trebuie ca Dumnezeu să te iubească cu adevărat foarte mult dacă ți-a permis să vezi toate acestea”.

Aceasta este încrederea noastră: nu că avem o familie perfectă și copii bine crescuți, ci că, în mijlocul

eșecurilor noastre, Duhul lui Dumnezeu este la lucru. Chiar și în slăbiciunile noastre, Dumnezeu folosește cuvintele noastre pentru a-i avertiza pe cei nepăsători, pentru a-i încuraja pe cei timizi, pentru a-i mângâia pe cei slabi și pentru a arăta răbdare tuturor, și toate spre măreața Lui glorie.”⁶

Biserica locală este cel mai bun loc unde să crească astfel de relații, așa cum voi nota imediat. O biserică poate fi înțesată de relații de mentorare, chiar dacă ele ar putea să nu fie denumite oficial „relații de ucenicizare”. Dincolo de orice, ucenicizarea înseamnă cu adevărat că niște membri ai bisericii își iau responsabilitatea de a se pregăti unul pe celălalt pentru slavă, așa cum Erin și aceste femei au făcut una cu cealaltă. Este una dintre modalitățile prin care noi privim la ideea Noului Testament care spune că suntem o împărăție de preoți și un popor sfânt (1 Petru 2:9). Cât de multă păstorie ajunge să se facă în viața obișnuită a unei congregații când ea este caracterizată de o cultură a ucenicizării!

Un ultim aspect în care smerenia este necesară ține de recunoașterea faptului că, uneori, oamenii se vor îndepărta de noi. Realitatea faptului că suntem trecători, mai ales în multe orașe, ne cere să ne menținem

⁶ Erin Wheeler, “Discipling When You Need to Be Discipled,” in 9Marks Journal, “*Discipling in the Church*,” September–October 2012, <http://9marks.org/article/journalediscipling-when-you-need-be-discipled/>.

măinile și inimile deschise către acești oameni pe care îi iubim. Noi nu ne investim, nu împărtășim și nu ne cheltuim, nu ne rugăm și nu iubim cu scopul de a primi – altceva decât satisfacția și bucuria care provin din a ști că ucenicii noștri sunt mai bine echipați pentru orice loc în care vor merge de-acum înainte și, în ultimă instanță, pentru venirea lui Hristos.

CĂLĂUZINDU-I PE ALȚII CĂTRE CER

A fi uman înseamnă să fii ucenic. Dumnezeu nu le-a oferit lui Adam și Eva o alegere între ucenicizare și independență, ci între a-L urma pe El și a-l urma pe Satana. Noi toți suntem ucenici. Întrebarea este: Ai cui? Îți urmăm noi pe ceilalți credincioși pe drumul către Cetea cerească și îi ajutăm și pe alții să facă același lucru?

Îmi place felul în care Charles Spurgeon își descrie lucrarea. În autobiografia lui, el se compară cu Inimosul, acel personaj din cartea *Călătoria Creștinului* a lui John Bunyan, care îi ajută pe alții să meargă către Cetea cerească.

„Eu sunt ocupat în felul meu mărunț, așa cum Inimosul era în zilele lui Bunyan. Nu mă compar cu acel campion al credinței, ci doar mă aflu printre cei care au aceeași ocupație. Sunt implicat în a-i conduce personal pe oameni către cer... Munca mea este,

atâta cât pot, să ucid dragonii, să tai capetele ucigașilor și să-i conduc pe cei timizi și temători. Adesea îmi este teamă ca nu cumva să îi pierd pe unii dintre cei mai slabi. Am o apăsare pe inimă pentru soartă lor, dar, prin harul lui Dumnezeu și prin ajutorul vostru bun și generos în a vă îngriji unul de celălalt, sper că vom putea călători cu toții în siguranță până pe malul râului. O, de cât de mulți a trebuit să mă despart acolo! Am rămas la malul râului și i-am auzit cântând în mijlocul valurilor; am văzut apoi ființele strălucitoare conducându-i sus, pe munte, ducându-i de mână prin porți, în Cetatea cerească.”⁷.

⁷ C. H. Spurgeon, *C. H. Spurgeon Autobiography*, vol. 2, *The Full Harvest* (Carlisle, PA: Banner of Truth, 1973), 131.

4

OBIECȚII LA ADRESA UCENICIZĂRII

Sunt conștient că am folosit cuvântul *ucenicizare* acolo unde alții folosesc termeni diferiți.

În Marea Britanie, expresia „să citești împreună cu cineva” pare mai obișnuită. Aici, în Statele Unite, oamenii se referă la avea un partener de rugăciune sau o persoană față de care dau socoteală. Indiferent cum îl alegi, eu folosesc acest cuvânt ca pe o prescurtare pentru ceea ce înseamnă să-i ajuți pe alții să Îl urmeze pe Isus prin a face bine spiritual în mod intenționat în viețile lor. Acest lucru implică să iei inițiativa, să înveți, să fii model, să iubești și să manifesti smerenie.

Dar chiar dacă putem fi de acord asupra termenilor, anumiți creștini vor găsi totuși dificil să accepte întreg conceptul ucenicizării. Ei se simt ciudat în legătură cu aceasta. Nu vor să le impună altora idei nedorite de

aceștia. Nu vor să acționeze ca și cum ar părea „superiori” altor oameni.⁸ De aceea, pot fi ridicate obiecții infinite la adresa ucenicizării. Dă-mi voie să împărtășesc cu tine doar câteva dintre acestea, la care voi adăuga răspunsurile mele scurte.

Obiecția 1: „Făcătorul de ucenici nu este un om perfect.”

Răspuns: Nici tu nu ești. Dumnezeu este singura Persoană perfectă în această ecuație. El primește gloria prin a se folosi de vase imperfecte ca mine și ca tine. Cu cât ești mai smerit, cu atât vei descoperi mai mult că ai de învățat de la orice alt ucenic adevărat.

Obiecția 2: „Dacă o persoană ascultă întotdeauna de cel ce o ucenicizează, această persoană ar putea să nu se mai supună altor autorități bune, precum părinții, soțul sau biserica.”

Răspuns: Atunci când este făcută bine, ucenicizarea va încuraja supunerea potrivită față de toate autoritățile lăsate de Dumnezeu.

Obiecția 3: „Toate aceste lucruri par caracterizate de mândrie și egoism.”

⁸ Alice Fryling, *Disciplemakers' Handbook: Helping People Grow in Christ* (Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1989), 48.

Răspuns: Înțeleg că ucenicizarea poate părea în felul acesta, dar ucenicizarea creștină ne cheamă să urmăm pe cineva doar în măsura în care acea persoană Îl urmează pe Hristos. Ea nu ne cheamă să copiem stilul de viață al cuiva, preferințele culturale, înțelepciunea sa lumească sau obiceiurile personale. Atâta vreme cât practica ucenicizării ne cheamă să Îl copiem și să Îl imităm pe Hristos, unul față de celălalt, ea este cu adevărat o experiență dătătoare de smerenie. Dincolo de toate acestea, ea este pur și simplu biblică.

Obiecția 4: „Nu înseamnă asta că îți impui părerile asupra altcuiva?”

Răspuns: Ucenicizarea creștină lucrează printr-o relație agreată de ambele părți.

Obiecția 5: „N-am nevoie de ucenicizare. Prin asta vreau să spun că cele mai importante lucruri legate de viața creștină sunt evidente în ele însele! Sunt prea ocupat ca să-mi fac o prioritate din asta.”

Răspuns: Această atitudine sună mai degrabă ca sindromul „călărețului singuratic”. Isus nu a murit pentru indivizi separați, ci pentru o biserică. Prin a te înfia, Dumnezeu te-a adus într-o familie, așa încât acum ai frați și surori. Mai mult decât atât, El spune că noi ne demonstrăm calitatea de membri și dragostea față de El

prin iubirea pe care o avem unii față de alții. Și facem asta prin a ne supune reciproc și prin a avea părtașie într-o biserică locală. Creștinismul este întotdeauna personal, da – dar nu este individualist. Trebuie să fii implicat în viețile altora și ai nevoie de alții în viața ta. Dumnezeu este singurul care n-are nevoie să fie învățat!

Obiecția 6: „Ucenicizarea funcționează doar în cazul celor extrovertiți.”

Răspuns: Nu, ea este pentru creștini. Numărul acestui fel de relații pe care le-ai putea avea va depinde de personalitatea ta, de circumstanțele vieții și așa mai departe, dar să nu ai niciun fel de relație de ucenicizare nu este un lucru opțional pentru o credință care se vrea centrată în dragoste și iertare. Vorbește-le altor creștini maturi pentru a te ajuta să le faci loc în propria viață.

Obiecția 7: „Eu nu pot uceniciza. Sunt imperfect, greșesc și sunt prea tânăr!”

Răspuns: Dacă Îl urmezi cu adevărat pe Hristos, tot ceea ce ai nevoie este să împărtășești ceea ce cunoști, nu ceea ce nu cunoști. În relație cu mulți oameni din jurul tău, aceasta va însemna să mărturisești Evanghelia! În relație cu membrii bisericii tale, aceasta poate însemna să inițiezi conversații spirituale prin a pune întrebări, prin a împărtăși ceea ce ai învățat și prin a te

ruga pentru ei. Oricine Îl urmează cu adevărat pe Hristos poate uceniciza.

CONCLUZIE

Ucenicizarea înseamnă să ajuți pe cineva să-L urmeze pe Isus prin a face bine spiritual în mod intenționat acelei persoane. Noi suntem creștini pentru că cineva a făcut acest lucru pentru noi și pentru că altcineva a făcut acest lucru pentru acea persoană, și tot așa până vom ajunge la primii ucenici. Martorii oculari ai lui Isus au învățat ceea ce El le poruncise și astfel i-au creat pe martorii care au *auzit* de El. Acest lucru continuă până în ziua de azi, iar acum este rândul nostru. În suveranitatea lui Dumnezeu, generația viitoare de ucenici depinde de felul în care noi urmăm exemplul acestor primi ucenici. Ucenicizarea este parte din ucenicia noastră față de Hristos.

* * *

Dar până acum m-am ocupat preponderent să încurajez ucenicizarea ca pe-o activitate de tip unu-la-unu. Iar unele dintre relațiile noastre de ucenicizare cu ceilalți membri ai bisericii se pot petrece în afara părtaşiei dintr-o biserică. Totuși, pentru ca dragostea lui Hristos să fie manifestată clar înaintea lumii din jurul nostru (vezi Ioan 13:34-35), mare parte a ucenicizării

noastre se va petrece în contextul bisericii locale. Orice creștin are nevoie de un alt creștin – și fiecare dintre noi are nevoie de un întreg trup! Despre aceste lucruri vom vorbi în următoarea parte a cărții mele.

Partea a doua

*Unde ar trebui
să ucenicizăm?*

5

BISERICA LOCALĂ

Dawson Trotman are o poveste remarcabilă. În prima parte a anilor 1930, Trotman, un tânăr lucrător într-o tâmplărie, a fost inspirat de versetul din 2 Timotei 2:2: „ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții”. El a început să-i învețe pe elevii de liceu să se ucenicizeze unul pe celălalt și apoi, în anul 1933, și-a extins lucrarea la bazele navale ale Statelor Unite, întemeind un grup denumit *The Navigators*. El l-a mentorat pe un marinar, care la rândul lui i-a mentorat pe mulți alții aflați la bordul USS West Virginia.

Înainte ca acel vas să se scufunde la Pearl Harbor, 125 de bărbați creșteau în Hristos și își împărtășeau credința. În decursul celui de-al doilea război mondial, lucrarea *The Navigators* s-a răspândit la mii de persoane din flota navală militară a Statelor Unite, credincioși aflați pe vapoare sau în bazele militare de peste tot din lume.

The Navigators și-a continuat lucrarea în rândul populației de militari în creștere până în 1951, moment în care a început să lucreze și cu studenții de colegiu din campusul de la University of Nebraska. Trotman a murit în 1956, pe când salva o tânără fată de la înec, în partea de nord a orașului New York. Dar lucrarea lui a continuat. Astăzi, sute de campusuri universitare din întreaga lume au un grup *Navigators* care evanghelizează și ucenicizează studenții.

Pagina de internet a lucrării *Navigators* descrie organizația drept „o lucrare creștină care îi ajută pe oameni să crească în Isus Hristos navigând pe valurile acestei vieți”. Ei mai spun și că „noi răspândim Vestea Bună a lui Isus Hristos prin stabilirea unor relații de mentorare de tip viață-pe-viață – sau ucenicizare – cu oamenii, echipându-i pentru a avea un impact asupra celor din jurul lor, spre gloria lui Dumnezeu”. Sunt recunoscător pentru lucrarea lor, mai ales în acest domeniu al ucenicizării.

DAR CUM STAU LUCRURILE CU BISERICA?

Spunând acestea, este totuși interesant că aceste două afirmații sumarizatoare descriu ceea ce Biserica ar trebui să facă!

Unii oameni ridică semne de întrebare cu privire la faptul că lucrări para-bisericești precum *The Navigators* ajung să înlocuiască Biserica. *Para* înseamnă *dincolo de*, și merită să ne întrebăm dacă aceste lucrări para-bisericești lucrează cu adevărat *dincolo* sau *separat* de biserici. Cu siguranță că există anumite circumstanțe – cum ar fi situația unor marinari aflați pe un vas de luptă în mijlocul Oceanului Pacific – care implică desfășurarea procesului de ucenicizare în afara bisericii locale. Totuși, ar fi tragic de greșit să folosim ceva precum o lucrare într-un campus sau o părtășie de oameni de afaceri pentru a înlocui biserica locală, atunci când vine vorba de facerea și creșterea de ucenici, ca și cum ai fi captiv pe un vapor în mijlocul mării.

Dacă este neînțelept să facem ucenicizare fără o biserică, este la fel de greșit să facem biserică fără ucenicizare. Totuși, nu aceasta este oare situația multor biserici locale?

Creștinii se alătură bisericilor, și nimeni nu se apropie de ei. Nu există nicio cultură a persoanelor necăsătorite care să trăiască alături de familii pentru a învăța cum să-L slujească pe Hristos. Nicio cultură a mărturisirii Evangheliei studenților internaționali. Puțină ospitalitate. Doar invitații ocazionale la un prânz de duminică sau la o cină cu ocazia unei seri de joi. Bărbații

nu-și păstoresc soțiile, iar soțiile sau femeile mai în vârstă nu le ucenicizează în general pe cele mai tinere.

Nu există consiliere biblică între membrii bisericii, căci consilierea are loc doar în birourile pastorale. Nimeni nu se gândește să meargă la o biserică în care stilul de muzică ar putea să nu fie stilul favorit, dacă în felul acesta ar sluji altora. Nimeni nu se gândește cum să ajute o familie sau un cuplu aflat în dificultate. Puțini se îndreaptă către oamenii care au culoare diferită a pielii sau accent diferit. Puțini bărbați tineri se întâlnesc cu alți tineri pentru a studia Scriptura.

Cu biserici de felul acesta, n-ar trebui să ne surprindă că unii s-au îndreptat către lucrări para-bisericești.

Experiența i-a învățat că biserica locală este ultimul loc unde să cauți oportunități de ucenicizare.

BISERICA ÎNSĂȘI, ÎN CALITATE DE FĂCĂTOR DE UCENICI

Totuși, Biblia ne învață că biserica locală este mediul natural pentru ucenicizare. În fapt, ea ne învață că biserica locală este în ea însăși principalul făcător de ucenici. Și face acest lucru prin adunările ei săptămânale și prin structurile de dare de socoteală (ceea ce analizăm în

acest capitol), ca și prin prezbiterii și membrii ei (următorul capitol). La rândul lor, toate acestea oferă cadrul pentru ucenicizarea unu-la-unu despre care am discutat până acum.

Biserica locală este responsabilă pentru predicarea întregului sfat al lui Dumnezeu, prin acei bărbați care au primit darul tocmai pentru acest scop. Prin botez, biserica locală confirmă pretențiile credibile de a fi creștin. Prin Cina Domnului, ea proclamă moartea Domnului și îi aduce pe cei mulți într-un singur trup. Iar prin excomunicare, ea îl îndepărtează pe orice om a cărui viață contrazice, prin lipsa de pocăință, pretenția acestuia de a fi credincios.

Aceste lucruri îi conferă bisericii o structură scheletică. Apoi ajungem pe tărâmul relațiilor, care sunt asemenea mușchilor și cărnii. În viața lor, trăită împreună, membrii unei biserici practică dragostea unul față de altul, așa cum Isus i-a iubit: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:34-35). Cu ce fel de dragoste i-a iubit Isus pe ucenicii Lui? El i-a iubit cu o dragoste care a îndreptat în mod continuu atenția lor către cuvintele Tatălui.

Acea dragoste a fost demonstrată prin ascultarea de Tatăl. Acea dragoste i-a asigurat de un loc care se pregătește acum pentru ei. Acea dragoste L-a determinat în ultimă instanță să-Și dea viața așa încât ei să poată fi iertați. Acum gândește-te astfel: unde putem, când vine rândul nostru, să iubim cel mai bine în felul acesta? Răspuns: Într-un mediu în care putem iubi prin a îndrepta atenția către cuvintele Tatălui și ale Fiului, prin a confirma pocăința prin botez, prin a confirma faptul că cei mulți sunt unul, prin Cina Domnului, prin a sacrifica agendele și ambițiile noastre, prin iertare etc. Iată cum carnea și scheletul ajung împreună. În aceste modalități elementare, biserica locală este principalul făcător de ucenici, pentru toți creștinii.

Bisericile noastre nu vor fi niciodată perfecte. Dar dacă cerul este ceea ce Jonathan Edwards denumea „o lume a dragostei” (și ce spune implicit 1 Corinteni 13), atunci o biserică locală trebuie să fie o prevedere sau pregustare a acelei lumi.

ÎMPREUNĂ

Lucrarea de ucenicizare a bisericii începe destul de simplu – prin membrii ei care vin împreună. Autorul Epistolei către Evrei scria: „Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să

nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei; ci să ne îndemnăm unii pe alții, și cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:24-25).

Observă că obiectivul de aici este să ne ajutăm unul pe altul în a-L urma pe Isus sau, așa cum spune Evrei, să ne îndemnăm unul pe altul la dragoste și fapte bune. Dar cum spune autorul că împlinește biserica acel obiectiv? Prin a nu neglija adunarea împreună. Prin a veni alături unul de celălalt! Acesta este felul în care noi ne „îndemnăm” unul pe altul. Iar asta, pentru noi, înseamnă să venim în comunitatea de credință în mod repetat și regulat, așa încât această strângere laolaltă ajunge să dea contur umblării noastre cu Isus și ajutorării altora să umble cu El.

O STRUCTURĂ DE AUTORITATE

Aceasta a fost gândirea lui Isus. El îi ucenicizase pe cei doisprezece pentru o vreme, apoi i-a întrebat cine era El. Petru a mărturisit că Isus era Mesia cel îndelung promis. Isus confirmă răspunsul lui Petru în numele „Tatălui care este în ceruri”, și apoi promite să zidească biserica Lui pe acest Petru, care a făcut mărturia corectă. Apoi, lucru interesant, Isus începe să pună la locul ei o structură de autoritate. El îi dă lui Petru autoritatea să facă ceea ce Isus făcuse cu el: să lege și să dezlege „pe

pământ” ceea ce este legat și dezlegat „în ceruri”. Adică Petru și apostolii aveau să fie capabili să audă mărturiile oamenilor și apoi să confirme sau să refuze acele mărturii și pe acei mărturisitori în numele cerului, la fel cum Isus făcuse cu Petru (Matei 16:13-20).

Mai târziu, Isus așază aceeași autoritate în mâinile bisericii locale. Prevăzând situația în care mărturia credinței unui om era contrazisă de viața lui, Isus îi dă bisericii adunate autoritatea de a lega și dezlega. Biserica avea să fie nevoită să judece dacă poate continua să confirme mărturia cuiva sau dacă nu cumva este nevoită să excludă acea persoană din rândul membrilor (vezi Matei 18:15-20).

Pe scurt, adunarea împreună a credincioșilor are autoritatea de a confirma sau nu cine aparține trupului local al lui Hristos, sau cine este sau nu un ucenic. Procedând astfel, ea furnizează contextul dării de socoteală în vederea ucenicizării. Este persoana pe care o ucenicizez un necredincios? Este un credincios? Este cineva care are nevoie să i se spună că trăiește ca un necredincios?

BOTEZÂNDU-NE ȘI ÎNVĂȚÂNDU-NE RECIPROC

Cum îi confirmă mai exact o biserică pe cei ce sunt ucenici? Prin botezul și Cina Domnului. După invocarea faptului că întreaga autoritate, din cer și pe pământ, i-a

fost dată, Isus le poruncește ucenicilor să meargă și să „facă ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Și învățați-i...” (Matei 28:18-20). A boteza pe cineva înseamnă a recunoaște în mod oficial că „el este cu Isus”. Acești reprezentanți ai lui Isus trebuie apoi învățați. Iar prin Cina Domnului, Pavel spune că „noi, care suntem mulți, suntem un (singur) trup” (1 Corinteni 10:17).

Trecând apoi la cartea Faptelor Apostolilor și la epistole, descoperim felul de ucenicizare al apostolilor. Ei nu îi trimit pe făcătorii de ucenici să umble liberi prin grupuri de oameni neafiliați. Dimpotrivă, îi botează pe oameni în biserici, unde pot să aibă loc relațiile de ucenicizare și părtășie unu-la-unu. Așa predică Petru Evanghelia în Ziua Cincizecimii, oamenii se pocăiesc și sunt botezați, iar aceștia se adună apoi în mod regulat atât în case cât și în curtea Templului, pentru frângerea pâinii. Și tot aceștia se adaugă unei biserici, biserica din Ierusalim. Ucenicii se răspândesc apoi printre celelalte popoare și fac ucenici, dar nu separat de botez și învățare, nu separat de Cina Domnului, nici separat de învățătorii chemați și înzestrați de Dumnezeu. Nu, ci ucenicii plantează biserici care ascultă și îi învață pe alții să asculte.

În Noul Testament, biserica locală se află în însăși centrul ascultării ucenicilor și a lucrării de ucenicizare.

Ea nu este opțională, ci fundamentală. În următorul capitol, vom continua să analizăm aceste lucruri, mai ales în legătură cu lucrarea la care sunt chemați prezbiterii și membrii bisericii.

6

PĂSTORI ȘI MEMBRI

După cum am văzut în capitolul anterior, biserica locală este arena naturală pentru relațiile de ucenicizare. Ne gândim la ucenicizare în contextul adunării locale. Și ne gândim la biserici care practică darea de socoteală prin botez și Cină. Totuși, există încă două aspecte care merită explorate cu privire la viața bisericii: lucrarea păstorilor și responsabilitatea congregației sau a membrilor. Aceste două lucruri sunt, la rândul lor, cruciale pentru lucrarea obișnuită de ucenicizare în viața creștinului.

PĂSTORII ÎI UCENICIZEAZĂ ȘI ECHIPEAZĂ PE FĂCĂTORII DE UCENICI FOLOSIND CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Haideți să începem prin a ne gândi la păstori. În Noul Testament, rolul fundamental al păstorului sau prezbiterului (Biblia folosește alternativ cei doi termeni) este acela de a uceniciza prin predicarea Cuvântului lui

Dumnezeu. Inițial, ei fac acest lucru în calitate de evangheliști. Pavel îi spune lui Timotei să facă „lucrul unui evanghelist” (2 Timotei 4:5), întrucât credința vine în urma auzirii cuvântului lui Hristos (Romani 10:17). Dar, privind în sens mai larg, Dumnezeu îi pune deoparte pe păstori pentru a uceniciza biserica prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu. Păstorii predică atât în adunările de grup, cât și în contexte unu-la-unu sau în grupuri mici. Iar unul dintre obiectivele lor, în predicarea Cuvântului, este să echipeze biserica pentru lucrarea de slujire, așa încât biserica să se zidească pe sine în dragoste (Efeseni 4:11-16). Ei îi ucenicizează pe membri, așa încât aceștia să poată uceniciza la rândul lor.

Ce dar minunat sunt păstorii sau prezbiterii pentru biserică! Petru este un exemplu deosebit în acest sens. El a predicat evanghelistic la Cincizecime. Apoi a scris epistole adresate sfinților. Mai mult, atât predicarea cât și scrierea erau ele însele expuneri ale Cuvântului lui Dumnezeu, din Vechiul Testament.

Și Pavel este un bun exemplu. El i-a spus tânărului păstor Timotei să vegheze îndeaproape la învățătura pe care o dădea (1 Timotei 4:16), iar ambele lui scrisori către Timotei sunt pline de preocuparea lui ca păstorii să fie bărbați ai Cuvântului, formați ei înșiși de Cuvânt și capabili să îi învețe pe alții.

Singurul lucru pe care îl pot spune în legătură cu timpul petrecut într-o biserică în care nu auzi în mod normal Cuvântul lui Dumnezeu este că, în cel mai fericit caz, îți pierzi vremea. Asta pentru că slujirea păstorilor în predicarea Cuvântului este esența lucrării de ucenicizare dintr-o biserică. Ea furnizează hrana și apa care alimentează toate celelalte relații de ucenicizare din cadrul bisericii.

Ai experimentat asta duminica trecută și sper că ai trăit același lucru ultima dată când ai căutat sfatul unui prezbiter.

Dacă aceste lucruri nu se petrec, atunci schimbă biserica. Găsește o biserică unde Cuvântul lui Dumnezeu îți este predicat – și asta spre binele sufletului tău și de dragul ajutorării altora.

PĂSTORII CONDUC PRIN BOTEZ ȘI CINA DOMNULUI

Lucrarea sacramentelor⁹ este legată apoi de lucrarea Cuvântului. Da, și sacramentele ne învață. De exemplu, Cina Domnului „proclamă” moartea lui Hristos până când El se va întoarce (1 Corinteni 11:26). Atâta

⁹ În această carte, termenul *sacrament* se referă la cele două rânduieli lăsate Bisericii de către Domnul Isus Hristos, anume Botezul și Cina Domnului, și nu face referire în niciun caz la ideea de sacramente ale sistemelor religioase catolic sau ortodox – n.tr.

vreme cât sacramentele pun deoparte biserica, ele oferă și cadrul pentru darea de socoteală în viața creștină, așa cum am văzut în capitolul anterior. Ele arată cine sunt membrii.

Cei care conduc în predicare și dare de socoteală sunt păstorii. Vorbind în sensul general, ei fac lucrarea de interviu a candidaților la botez și a potențialilor membri: „Cum ai devenit creștin?” „Ce este Evanghelia?”

Fiind un congregaționalist, eu cred că adunarea credincioșilor deține autoritatea finală cu privire la deciziile legate de membralitate și cine ar trebui să ia parte la sacramente. Dar, în mod obișnuit, congregația ar trebui să îi urmeze pe lideri, pe prezbiteri. De asemenea, prezbiterii conduc și când apare o problemă de disciplină care afectează întreaga congregație. Ei învață biserica ce înseamnă să confrunte păcatul față de care nu există pocăință, prin a recomanda excluderea cuiva de la Cina Domnului și din calitatea de membru, ca un act de excomunicare.

În toate aceste modalități, prezbiterii ajută prin a-i da bisericii formă și prin a o transforma în mediul unde ucenicizarea poate să înflorească. Ei fac mai ușoară slujirea de ucenicizare reciprocă a membrilor. Ei

veghează ca aceasta să nu devină un amalgam necontrolat de prietenii informale, la adăpostul cărora nimeni să nu fie oficial responsabil pentru nimeni, și fiecare persoană să fie lăsată să definească Evanghelia și credințioșia față de Evanghelie după bunul plac. Cât de ușor ar fi oare pentru un proaspăt credincios să îl ucenicizeze pe un altul, când nu există dare de socoteală? Cum ajunge el să cunoască cine sunt credincioșii și cine sunt ereticii sau ipocriții?

PĂSTORII OFERĂ UN EXEMPLU

Am văzut deja faptul că a fi un model al căii Crucii este un element esențial al ucenicizării. Amintește-ți ce spunea Pavel: „imitați-mă, căci și eu Îl imit pe Hristos” (1 Corinteni 11:1, lit. ESV).

Prezbiterii sunt bărbați dăruți de Duhul bisericii și recunoscuți de congregație drept exemple și modele. Ei nu sunt oameni perfecți, dar sunt fără reproș. Iată de ce Pavel subliniază importanța caracterului, atunci când el descrie calitățile prezbiterilor, în epistolele lui către Timotei și Tit (1 Timotei 3:1-7; Tit 1:6-9). Autorul Epistolei către Evrei ne dă și el următorul sfat: „Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire (lit. rezultatele vieții lor, n.tr.), și

urmați-le (lit. imitați-le, n.tr.) credința!” (Evrei 13:7). Iată că el nu îi îndeamnă pe cititori să urmeze exemplul oricăror lideri, ci îi îndeamnă să îi urmeze pe liderii „voștri”. Este bine să înveți din cărțile păstorilor care au murit deja și s-au dus în veșnicie. Este în regulă să te bucuri de predicile altor predicatori, de pe internet. Totuși, Scriptura te cheamă să imiți credința păstorilor care îți transmit acum Cuvântul lui Dumnezeu. Aceștia sunt bărbați care vor da socoteală pentru tine (Evrei 13:17). Pentru ei, ștacheta este mai sus. Așa că, privește la viețile lor ca parte a uceniciei tale și învață de la ei cum să îi ucenicizezi pe alții. Biserica locală este arena naturală pentru relațiile de ucenicizare, pentru că acolo se găsesc păstorii!

CONGREGAȚIA PRIMEȘTE ȘI SUSȚINE LUCRAREA PĂSTORILOR

Dar hai să privim acum la felul în care congregația ajută la transformarea bisericii locale în cea arenă naturală pentru relațiile de ucenicizare, începând prin felul în care membrii bisericii primesc și susțin lucrarea prezbitrilor. Conștientizezi, nu-i așa, că felul în care congregația îi primește și susține pe prezbiteri, în calitate de daruri ale lui Dumnezeu, face posibilă lucrarea lor? Ei au nevoie de dragostea și rugăciunile congregației, ca și de

susținerea bucuroasă din partea acesteia. O biserică „lucrează” atunci când membrii ei își cinstesc păstorii și li se supun. Creștinii trec prea repede cu vederea acest aspect.

Iată felul în care Pavel îi îndeamnă pe creștinii din Tesalonic: „Vă rugăm, fraților, să priviți bine pe cei ce se ostenesc între voi, cari vă cârmuiesc în Domnul, și care vă sfătuiesc. Să-i prețuiți foarte mult, în dragoste, din pricina lucrării lor” (1 Tesaloniceni 5:12-13). Cei care stăpânesc bine și învață bine, spune el, sunt vrednici de „îndoită cinste” (1 Timotei 5:17), un termen financiar. Celor din Galatia, el le spune: „Cine primește învățătura în Cuvânt, să facă parte din toate bunurile lui și celui ce-l învață” (Galateni 6:6). Dacă un frate are dar de la Dumnezeu și este chemat să predice Cuvântul Lui, biserica va beneficia de binecuvântarea lui Dumnezeu prin a-l ajuta să își rânduiască viața așa încât să se poată concentra pe slujba predicării. Abilitatea lui de a-i echipa depinde de felul în care ei îl primesc.

CONGREGAȚIA TREBUIE SĂ RESPINGĂ UNEORI LUCRAREA PĂSTORILOR

În același timp, o congregație poate ajuta la stimularea unei culturi a ucenicizării prin a fi gata să îi respingă pe prezbiteri, atunci când aceștia se leapădă de Cuvântul lui Dumnezeu. Dacă ucenicizarea înseamnă

să-i ajuți pe alții să Îl urmeze pe Isus, atunci congregațiile care îi tolerează pe învățătorii răi sau falși nu îi ajută pe alții să Îl urmeze pe Isus. Este trist că mult prea mulți păstori s-au lepădat de Cuvântul lui Dumnezeu și bisericile lor au eșuat să își asume responsabilitatea în această privință. Noul Testament ne învață că biserica locală poartă responsabilitatea învățăturilor false care sunt promovate și tolerate în cadrul ei. Pavel îi blamează nu doar pe învățătorii mincinoși, ci și pe membrii bisericii care își lasă urechile gâdilare și care își dau învățători care să se potrivească plăcerilor lor (2 Timotei 4:3).

Biblia recunoaște responsabilitatea congregației de a-i respinge pe învățătorii falși. Pavel merge până acolo încât le spune bisericilor din Galatia că s-ar fi putut dispensa de el dacă el s-ar fi îndepărtat de Evanghelie: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o Evanghelie, deosebită de aceea pe care v-am propovăduit-o noi, să fie anatema!” (Galateni 1:8). De aceea, eu îi spun în mod regulat bisericii mele să mă „concedieze” dacă compromit Scriptura.

Știind că tu, ca membru al bisericii, ai această responsabilitate, lucrul acesta ar trebui să-ți crească simțul seriozității cu privire la calitatea de membru. Acest lucru cere de la tine să cunoști Evanghelia, să studiezi

Evanghelia și, în general, să acorzi atenție deosebită Cuvântului lui Dumnezeu! Pe scurt, acest lucru te face un mai bun făcător de ucenici.

MEMBRII SUNT RESPONSABILII UNUL PENTRU ALTUL

Membrii unei biserici sunt în același timp responsabili unul pentru celălalt. Întreaga congregație este responsabilă să se asigure că fiecare membru – Sarah și Stephanie, Nick și Joe – sunt iubiți și stârniți la dragoste și fapte bune (de ex. 1 Corinteni 12:12-26; Evrei 10:24). Noi suntem un singur trup: „astfel, trupul nu este un singur mădular, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: ‚Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup’, nu este pentru aceasta din trup?” (1 Corinteni 12:14-15).

Această responsabilitate ia o mulțime de forme. Numără expresia „unii pe alții” în următorul pasaj al lui Pavel: „Iubiți-vă unii pe alții cu o dragoste frățească. În cinste, fiecare să dea întâietate altuia... Ajuțați pe sfinți, când sunt în nevoie. Fiți primitori de oaspeți... Bucurați-vă cu cei ce se bucură; plângeți cu cei ce plâng. Aveți aceleași simțăminte unii față de alții (lit. trăiți în armonie unii cu alții, n.tr)” (Romani 12:10-16). Iată o comunitate care își asumă responsabilitatea pentru membrii ei.

Totuși, ceea ce vreau să vezi aici este că aceste responsabilități reciproce, multe dintre ele împlinite la nivel individual, se manifestă în contextul responsabilității congregației, ca grup, pentru membrii ei. Am menționat mai devreme rolul de conducere al prezbiterilor în darea de socoteală și disciplină. Dar Noul Testament atribuie în final congregației responsabilitatea de a se asigura că membrii trăiesc la înălțimea pretenției lor de credință și a legământului reciproc. Isus face acest lucru în Matei 18. La rândul lui, Pavel nu îi îndeamnă pe păstori, ci îndeamnă congregația să-l excludă dintre ei pe un membru lipsit de pocăință (1 Corinteni 5). Iar el îndeamnă apoi congregația să îl restaureze pe acela care și-a dovedit pocăința (2 Corinteni 2:6). Această responsabilitate de grup a congregației este atât parte a procesului de ucenicizare în general cât și, în ea însăși, un instrument ajutător pentru lucrarea de ucenicizare unu-la-unu.

Dă-mi voie să ilustrez acest lucru. Să presupunem că aș avea de-a face cu doi prieteni creștini, unul membru al bisericii mele, și unul nu, și că încerc să îi ucenicizez pe amândoi. În legătură cu fratele care este membru în biserica mea, pot apela la predica de duminică.

Pot apela la exemplul prezbiterilor noștri. Pot apela, dacă e nevoie, la avertismentul disciplinei bisericii, în cazul păcatului față de care nu există pocăință. În

plus, știu că sunt personal responsabil, ca parte a responsabilității mele în adunare, să îl îndemn pe fratele meu în toate aceste modalități. Iar faptul că relația noastră de ucenicizare se petrece în interiorul acestui context de dare de socoteală alimentează simțul meu de „proprietate” și grijă. Sunt responsabil pentru el la fel cum sunt mai responsabil pentru soția mea decât pentru alte femei, sau mai responsabil pentru copiii mei decât pentru alți copii.

Dar în ceea ce îl privește pe fratele care nu este membru al bisericii mele, sunt responsabil, de dragul lui Hristos, să îl încurajez, să îl iubesc și să îl avertizez cu privire la consecințele păcatului față de care nu se pocăiește. Dar nu eu sunt acela căruia i-a dat Isus responsabilitatea de a furniza vieții sale structura finală de dare de socoteală. În acest caz, membrii bisericii lui sunt cei care au această responsabilitate. Nu vreau să spun cu asta că această realitate ar trebui să mă determine să fiu indiferent cu privire la el, dar ea coboară ștacheta și diminuează responsabilitatea mea față de el, și iarăși, la fel cum sunt mai puțin responsabil pentru copiii tăi decât sunt pentru ai mei. Înțelegeți acum felul în care responsabilitatea bisericii pentru membrii ei ajută la lucrarea de ucenicizare? Poți vedea acum felul în care scheletul trupului se adună împreună cu carnea și mușchii?

Formalizarea obligațiilor noastre reciproce, în calitate de congregație, ne ajută să ne dedicăm unul altuia, atunci când devenim parte a bisericii. Acest lucru ajută simțului nostru de proprietate și responsabilitate. Ea conferă formă și creionează relațiile noastre de ucenicizare.

O CULTURĂ A UCENICIZĂRII

În ultimul rând, atât responsabilitățile noastre de grup, cât și cele individuale se alătură într-o cultură a ucenicizării. Noi citim și vorbim Cuvântul unul față de celălalt. Petrecem timp unii cu ceilalți. Ne rugăm pentru prezbiteri și unii pentru alții. Iubim. Dăruim. Participăm la întâlnirile noastre săptămânale cu rugăciune și anticipație. Venim pregătiți. Ne deschidem inimile dinainte, gata pentru a primi Cuvântul lui Dumnezeu. Urmăm exemplul liderilor noștri, care ne arată cum să Îl urmăm noi înșine pe Hristos. Ne supunem conducerii înțelepte a prezbiterilor, cu excepția situației când ei ne conduc în direcție greșită. Respectăm responsabilitatea pe care congregația o are asupra noastră. Ne sfătuim, ne încurajăm și ne avertizăm unul pe altul. „Niciun cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efeseni 4:29).

Creșterea și sănătatea spirituală ar trebui să fie norma în viața unei biserici. Ar trebui să fie normal să vedem oameni crescând și maturizându-se spiritual. În fapt, creșterea spirituală nu este opțională pentru creștin – ea implică existența vieții. Lucrurile care sunt vii cresc. Cele moarte, nu. Dumnezeu i-a dăruit pe prezbiteri bisericii cu scopul creșterii, și el ne-a dăruit apoi unul celuilalt. În contextul tuturor acestor relații cu membrii și prezbiterii, adunați împreună în legământ, descoperim cel mai bogat teren (alături de familia creștină) pentru relații de ucenicizare care conduc la creștere (supra)naturală. Doctrina și viața noastră își capătă forma în cadrul doctrinei și vieții comunității. Aceasta este o cultură a ucenicizării.

Te lupti în evanghelizarea personală? Atunci sper că vei căuta ajutor, rugăciune și mărturii ale altor membri din biserica ta. Te bucuri de căsătoria ta, sau te zbați în ea? Biserica locală este locul unde să cauți încurajare și sfat. Acolo vei primi și vei oferi învățătură, atunci când ne ucenicizăm unul pe altul.

Cum poate un membru mai bătrân să persevereze în umblarea cu Hristos după o operație dificilă? Parțial, acest lucru are loc prin încurajarea și dragostea primită din partea bisericii.

Cum poate un tânăr creștin să navigheze prin îndoielile și descurajările sale atunci când un prieten se îndepărtează de credință? Prin susținerea și sfatul bisericii.

Cum ar trebui să ne găsim partenerul de viață și să avem o familie, să fim angajați buni și vecini credincioși? Prin învățătura bisericii locale și prin ucenicizarea pe care o găsim acolo.

Cum sunt plantate și încurajate alte biserici? Cum sunt întemeiate și hrănite familiile creștine? Cum împărtășim lucrările și oportunitățile de slujire? Cum sunt cei slabi întăriți, cei rătăcitori căutați și evangheliștii stârniți? Prin biserica locală!

În aceste feluri și în multe altele, noi ne ajutăm unul pe celălalt să Îl urmăm pe Isus. Ne ucenicizăm unul pe altul. Bisericile n-au nevoie atât de mult de programe pe cât au nevoie de cultura ucenicizării, cultură în care fiecare membru tratează sănătatea spirituală a altora ca prioritară. Fiecăruia i s-a dat un dar spre binele comun, și fiecare trebuie să se folosească de orice fel de dar are spre zidirea Trupului: „Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți. Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului

spre folosul altora” (1 Corinteni 12:4-7). În congregația mea, mă rog și mă străduiesc să stimulez o astfel de cultură. Mă rog ca, prin lucrarea mea de învățare și predicare, ca și prin lucrarea fiecărui membru, noi toți să fim încurajați să le mărturisim Evanghelia vecinilor noștri, să ne purtăm poverile unii altora, să ne simțim motivați să dăruim financiar pentru lucrarea lui Dumnezeu, să acordăm atenție serioasă Cuvântului lui Dumnezeu și să ne preocupăm și să ne rugăm pentru unitatea aceluia care, fără Hristos, ar avea puține lucruri în comun.

BISERICA LOCALĂ ESTE UN LOC MAI BUN

Biserica locală – acest trup plănuțit de Tatăl, autorizat de Isus și dăruit de Duhul – este cu mult mai bine echipată să facă lucrarea de ucenicizare a credincioșilor decât ai putea să faci pur și simplu tu sau singurul tău prieten. Isus nu promite că tu sau prietenul tău veți învinge porțile Iadului. El promite că Biserica va face acest lucru. Nu te poți recunoaște singur ca fiind dăruit și chemat la predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, la administrarea botezului și a Cinei Domnului; nu în felul în care biserica locală are autoritatea.

Să presupunem că mâine, un prieten necreștin dintr-un alt oraș, pentru care te-ai rugat ani de zile, devine creștin și începe să participe la serviciile bisericii

evangelice din orașul lui. Cum ai vrea să-l primească acea biserică pe prietenul tău, pe care îl iubești? Probabil că ai vrea ca acea congregație, în întregul ei, să-și asume responsabilitatea pentru el. Ai vrea ca prezbiterii să îl învețe. Ai vrea ca o parte dintre persoanele din adunare să se apropie de el, să-l ia sub aripile lor și să îl ucenicizeze. Ai vrea să îl învețe și să fie modele pentru el în ce privește studiul Bibliei, umblarea în neprihănire, evanghelizarea, în ce privește rolul de soț și părinte creștin, în împotrivirea față de lume și, la rândul lui, în ucenicizarea altora. Te-ai bucura, nu-i așa, dacă acea biserică și-ar asuma responsabilitatea în felul acesta pentru prietenul tău?

Acum întrebarea este următoarea: Îți primești tu și îi ucenicizezi în acest fel pe membrii bisericii tale? I-ai ajutat pe alții să Îl urmeze pe Isus? Ești tu răspunsul la rugăciunea creștinilor din alte orașe?

Dacă nu, nu te panica. N-am de gând să-ți cer să începi să ucenicizezi zeci de oameni. Dimpotrivă, vreau să te gândești la o singură persoană din biserica ta – una singură. Gândește-te la o persoană pe care ți-ar plăcea să o vezi urmându-L mai mult pe Isus. Acum, roagă-te pentru acea persoană...

Te-ai rugat? Bine. Cum te gândești acum că ai putea să începi să ucenicizezi acea persoană?

Poate că acel cuvânt, „ucenicizare”, încă ți se pare că te intimidează. Dă-mi voie să îmi reformulez întrebarea: Cum te gândești că ai putea să începi să ajuți acea persoană să Îl urmeze pe Isus? Sau cum poți să faci în mod intenționat bine spiritual în viața acelei persoane? Care sunt unul sau doi pași mărunți pe care îi poți face?

În următoarea parte a cărții ne vom îndrepta către întrebarea: Cum să ucenicizăm?

Partea a treia

Cum să ucenicizăm?

7

ALEGE PE CINEVA

Imaginează-ți doi membri de biserică. Hai să-i numim Bob și Bill. Bob este un studios al Bibliei. Lui îi place să știe ce spune Biblia despre orice lucru. El poate chiar să-ți explice doctrina Trinității, dacă i-ai cere asta. Unele dintre acțiunile sale pot să nu arate că este creștin. În fapt, viața lui pare prea puțin creștină. Dar el își cunoaște Biblia!

Apoi este Bill. Bill nu face mare tam-tam de faptul că nu-și citește Biblia prea mult. Cu siguranță că el vrea să fie „bun”. El încearcă să-i iubească pe ceilalți. Dar Bill ar găsi foarte dificil să formuleze o explicație biblică precisă asupra a cine este Isus sau ce este Biserica. Și nici nu s-ar descurca atât de bine la definirea atentă a problemelor etice. Dar el vrea să trăiască o viață diferită de cea egoistă, concentrată pe sine, pe care o vede în alții. Îi place să se gândească la sine ca la un tip sociabil mai degrabă decât a fi un tip doctrinar sau un om al Bibliei.

Care dintre acești indivizi se aseamănă mai mult cu tine?

Lui Bob ar trebui să-i pese mai mult de oameni, pe când lui Bill ar trebui să-i pese mai mult de adevăr. În realitate, ambilor ar trebui să le pese mai mult de Isus, pentru că Isus iubește adevărurile Cuvântului lui Dumnezeu și viețile copiilor lui Dumnezeu. Iar lucrarea de ucenicizare a unei biserici ar trebui să ajute ambele categorii de oameni să-L urmeze mai bine pe Isus. El a spus că oricine vrea „să vină după Mine, să se lepede de sine însuși, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Marcu 8:34). Bob are nevoie să se lepede de sine și să-L urmeze pe Isus prin a-i iubi mai mult pe oameni. Bill trebuie să facă acest lucru prin a iubi mai mult Cuvântul lui Dumnezeu. Un ucenic nu este cineva care doar pretinde că Îl urmează pe Hristos. El chiar trebuie să Îl urmeze cu adevărat.

Acesta este locul în care trebuie să înceapă orice discuție despre ucenicizare – cu reamintirea a ceea ce înseamnă să Îl urmărim pe Isus. Ucenicizarea înseamnă să-i ajutăm pe alții să Îl urmeze pe Isus. Ucenicizarea este o relație prin care noi căutăm să facem bine spiritual în folosul cuiva, prin inițiere, învățare, corectare, oferirea noastră drept modele, prin dragoste, prin smerirea de sine, prin consiliere și influențare.

Cum să ucenicizăm atunci? Cum îl ajutăm mai exact pe Bob să se preocupe mai mult de trăirea credinței sale, iar pe Bill să capete o grijă mai mare cu privire la înțelegerea credinței lui? Aceasta este întrebarea la care ne vom uita în capitolul de față și în următoarele capitole.

Aceasta nu este o întrebare doar pentru păstori. Biblia cere acest fel de lucrare de la noi toți. Ioan ne spune să ne iubim unul pe celălalt (2 Ioan 5).

Pavel ne îndeamnă să ne încurajăm unii pe ceilalți și să ne zidim reciproc (1 Tesaloniceni 5:11). El ne spune în același timp să ne învățăm unul pe altul, întrucât vrem să ne înfățișăm cu toții maturi în Hristos (Coloseni 1:28). Autorul Epistolei către Evrei ne spune să luăm seama la felul în care ne încurajăm reciproc la dragoste și fapte bune (Evrei 10:24).

Primul aspect asupra căruia va trebui să te decizi este cu cine să petreci timpul în ucenicizare. Nu ai foarte mult timp la dispoziție în decursul săptămânii. Nu poți uceniciza întreaga biserică.

Cum te decizi în cine să investești? Trebuie să alegi. Cu Biblia în mână, cum ne hotărâm în cine să investim? Iată nouă factori pe care îi poți lua în considerare, probabil în această ordine.

1. MEMBRUL DE FAMILIE

Pavel scria: „Dacă nu poartă cineva grijă de ai lui, și mai ales de cei din casa lui, s-a lepădat de credință, și este mai rău decât un necredincios” (1 Timotei 5:8).

Biblia arată în acest pasaj, și în altele asemănătoare lui, că fiecare dintre noi avem o responsabilitate specială față de membrii familiilor noastre. În familie, Dumnezeu oferă relațiile pe termen lung și terenul natural pentru afecțiune și grijă. Iar aceste sentimente și responsabilități naturale ar trebui folosite către scopuri creștine. Asta se aplică în mod special în cazul în care trăiești cu membrii familiei. Este chiar situația mai potrivită, dacă Scriptura îți dă responsabilități speciale pentru ei, ca în cazul părinților față de copiii lor sau a celor doi soți, unul față de celălalt. Aceste relații constituie cea mai importantă responsabilitate de ucenicizare pe care o ai.

2. STAREA SPIRITUALĂ

Ar trebui să îți evanghelizezi prietenii necreștini, dar este fără sens să-i ucenicizezi, ca și cum ei ar fi niște creștini. Pavel ne spune că: „omul firesc nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie; și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește” (1 Corinteni 2:14). Vei dori să ucenicizezi un creștin.

3. MEMBRALITATEA ÎN BISERICĂ

În capitolul 6, am analizat următoarele responsabilități din Epistola către Evrei:

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu; uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viețuire, și urmați-le credința!... Ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele; pentru ca să poată face lucrul acesta cu bucurie, nu suspinând, căci așa ceva nu v-ar fi de niciun folos” (Evrei 13:7, 17).

Cu siguranță că aceste versete ne cheamă să luăm aminte în mod particular la liderii bisericilor noastre. Totuși, o implicație imediată constă în faptul că modalitățile obișnuite de ucenicizare lucrează cel mai bine în contextul relațional al bisericii, după cum am arătat în capitolele anterioare. Noi avem o responsabilitate mai mare față de propria noastră congregație – să-i ajutăm și să fim ajutați de ei. Membrii aceleiași biserici urmează și se supun aceluiași grup de prezbiteri. Ei afirmă aceeași mărturisire de credință și același legământ al bisericii. Ei experimentează aceeași învățătură în aspectele primare și în cele secundare. Ei se întâlnesc unii cu alții cel puțin săptămânal. Din toate aceste motive, este normal să construiești relații de ucenicizare în contextul bisericii locale.

Mai mult, dacă un prieten participă la o biserică nesănătoasă, i-ai putea produce mai mult rău vieții spirituale, prin a-l uceniciza. Cum oare? Ironic, susținerea ta spirituală îl face capabil să rămână într-o biserică ce nu predică Biblia. Nu este o regulă absolută, dar poate fi mai bine să-l încurajezi pe prietenul tău să se alăture unei biserici sănătoase. Creștinii au nevoie de întreg trupul, nu doar de tine.

4. SEXUL

Scriptura ține cont de aspectele de sex în ucenicizare. De exemplu, Pavel îi spune lui Tit: „Spune că femeile în vârstă ... să învețe pe alții ce este bine, ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbații și copiii; să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu” (Tit 2:3-5).

În adunările publice, eu le predic deopotrivă bărbaților și femeilor. În plus, toți avem un tată și o mamă, iar unii avem surori și frați sau soț ori soție. Prin aceasta vreau să spun că ucenicizarea sexului opus este pusă acolo, în interiorul familiilor noastre. Iar în biserică, noi facem legământ împreună, bărbați și femei, și tot acolo avem prieteni de familie.

Totuși, atunci când ajungem la o relație de ucenicizare normală și intențională, este înțelept ca bărbații să ucenicizeze bărbați și femeile să ucenicizeze femei.

Noi recunoaștem faptul că sexul este o realitate dată de Dumnezeu și vrem să tratăm acest aspect cu realism și respect. Trebuie să îi iubim pe toți membrii din biserică, dar în același timp să ne străduim să evităm intimitățile greșite.

5. VÂRSTA

La fel cum Scriptura este atentă cu privire la aspectele ce țin de sex, tot așa ea ține cont și de vârstă. În pasajul menționat mai devreme din Epistola către Tit, femeile mai tinere învață de la cele mai în vârstă. În altă parte, Pavel îi spune lui Timotei să nu permită ca tineretea lui să fie disprețuită, și totuși în aceeași epistolă el îl încurajează pe Timotei să îi respecte pe bărbații mai în vârstă (1 Timotei 4:12; 5:1).

În mod normal, vei dori să îl ucenicizezi pe cineva mai tânăr decât tine. Chiar dacă am spus acest lucru, vedem că Scriptura este plină de exemple excepționale ale unor tineri care îi învață pe cei mai în vârstă. Și, pe măsură ce avansăm în vârstă, noi avansăm și în smerenia de a învăța de la cei care sunt de vârsta noastră și chiar de la cei mai tineri decât noi. Altfel n-am mai avea

niciun fel de învățători! Personal, am descoperit că învăț de la prieteni care se află în a treia și a patra decadă a vieții la fel de bine cum învăț de la cei din a opta și a noua.

6. CEI DIFERIȚI DE TINE

Există puține lucruri care ilustrează vizibil puterea Evangheliei mai bine ca unitatea dintre membrii bisericii, altfel oameni împărțiți în diverse categorii ale acestei lumi. Cartea Efeseni observă că „prin El (Hristos) și unii și alții (și Evreii, și Neamurile) avem intrare la Tatăl, într-un Duh” (Efeseni 2:18). Zidul de despărțire dintre Evrei și Neamuri a căzut la cruce.

Acum, înțelepciunea lui Dumnezeu este manifestată prin unitatea acestor popoare, anterior divizate. Și evident că unitatea pe care biserica o experimentează acum, dincolo de barierele etnice, economice, de educație și de orice alt fel, anticipează acea zi când va exista „o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă” (Apocalipsa 7:9-10), stând în unitate perfectă în închinare, înaintea tronului lui Dumnezeu.

Ce înseamnă acest lucru din punct de vedere practic? Atunci când cauți pe cineva pe care să-l ucenicizezi,

mamele aflate în floarea vârstei ar trebui să se împrietenească prin orice mijloace unele cu altele, cuplurile proaspăt căsătorite ar trebui să petreacă timp împreună, iar bărbații necăsătoriți ar trebui să se întâlnească unii cu alții. Astfel de grupuri de credincioși au lucruri în comun, pe care Dumnezeu le poate folosi pentru creșterea lor. *Dar* trebuie în același timp să iei în considerare faptul că poți învăța o mulțime de lucruri prin a petrece timp cu studenții de facultate, prin a lucra cu copiii și tinerii, prin a-i ajuta pe străinii ce vin în țara ta din Anglia, Brazilia și Coreea sau, dacă ești un proaspăt soț din Europa, să te întâlnești cu un soț mai în vârstă care provine dintr-o familie afro-americană.

Și cât de multe lucruri nu are Dumnezeu să ne învețe despre Sine de la oameni care sunt diferiți de noi! Cât de frumos este ilustrată Evanghelia în unitatea noastră – nu doar unitatea celor care avem aceleași preocupări, ci și unitatea care survine din faptul că învățăm unii de la alții!

7. DISPONIBILITATEA LA ÎNVĂȚARE

În mod repetat, cartea Proverbe îl laudă pe fiul care se lasă învățat și îl repudiază pe nebunul care batjocorește mustrarea, învățătura și sfatul. Mai mult, ea spune că Dumnezeu îi „face pe cei smeriți să umble în

tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa” (Psalmii 25:9; cf. Proverbe 11:2). De aceea, Petru ne învață: „Tot așa și voi, tinerilor, fiți supuși celor bătrâni. Și toți în legăturile voastre, să fiți împodobiți cu smerenie. Căci, Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar celor smeriți le dă har” (1 Petru 5:5).

Nu vei dori să îți pierzi vremea încercând să înveți pe cineva care crede nu ai nimic de oferit și că nu are nimic de învățat. Învață-i pe cei ce se lasă învățați. Și încearcă să te lași tu însuși învățat.

8. CREDINCIOȘIA ÎN ÎNVĂȚAREA ALTORA

Am menționat deja de câteva ori cuvintele adresate lui Timotei de către Pavel: „Și ce-ai auzit de la mine, în fața multor martori, încredințează la oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Timotei 2:2).

Noi dorim să ucenicizăm pe oricine, și în special vrem să îi ucenicizăm pe cei care, la rândul lor, îi vor uceniciza pe cei ce îi vor uceniciza pe alții. Dacă va trebui, vom face operații de adunare, dar cu siguranță că ne-ar plăcea să facem înmulțiri. Noi nu mentorăm doar următoarea generație, ci încercăm să ajungem la toate generațiile viitoare!

9. PROXIMITATEA ȘI CALENDARELE

În final, îți vine să crezi sau nu, Biblia este atentă și la chestiuni legate de timp și calendare aglomerate. Pavel scria: „Așadar, cât avem prilej, să facem bine la toți, și mai ales fraților în credință” (Galateni 6:10). Vei descoperi o mulțime de versete asemănătoare care ne cheamă să ne folosim bine de timpul nostru (de ex. Efeseni 5:16). Această trăsătură finală, despre care vorbesc acum, ține de înțelepciune. Dar, în general, eu aș recomanda să-i găsești pe cei ale căror calendare se potrivesc cu al tău. Ai putea, de asemenea, să iei în considerare locul în care trăiești și muncești, ca și timpul necesar pe care trebuie să-l dedici familiei tale, slujbei și bisericii. Pleacă de la prezumția că Dumnezeu nu te cheamă să faci ceva imposibil.

Evident, în toate acestea, Dumnezeu pregătește dinainte faptele bune pentru noi (Efeseni 2:10). Și, asemenea bunului samaritean, uneori El așază oameni pe calea noastră, oameni la care nu ne-am gândi în mod obișnuit că ar fi cei cu care să petrecem timp. Poate că este vorba despre un membru al bisericii tale, care se întâmplă să lucreze în biroul tău sau ai cărui copii participă la aceleași evenimente sportive, alături de copiii tăi. Sau poate că o soră este părăsită de soțul ei, iar ea se îndreaptă îndurerată către tine, sora ei în credință.

Acestea fiind spuse, fii înțelept și gândește-te la persoanele pe care le alegi pentru a petrece timp cu ele, dar fii în același timp conștient de faptul că providența lui Dumnezeu răstoarnă uneori toate planurile noastre. Slavă lui Dumnezeu, această providență a Lui ne păstrează dependenți de El!

RECAPITULARE

Să zicem că orarul tău îți permite să petreci timp doar cu Bob sau cu Bill, dar nu cu amândoi. Cum vei alege? Cu siguranță că ar trebui să te rogi în legătură cu acest lucru și, pentru că nu există în mod necesar un răspuns corect, nu trebuie să te simți vinovat dacă nu vei avea timp să petreci cu niciunul dintre ei. De aceea există trupul lui Hristos.

Ai putea alege să petreci timp cu Bob, pentru că programul lui de lucru se potrivește mai bine cu al tău sau pentru că locuiește în apropierea ta, iar soțiile voastre sunt deja bune prietene. Ai putea decide să te dedici ucenicizării lui Bill, pentru că el se va muta în vara următoare înapoi în Bogota, Columbia, și manifestă o dorință pentru învățarea altora și, de aceea, vrei să îl echipezi pentru a-i echipa pe alții, la rândul lui, odată ajuns în Bogota. Oricare ar fi motivația, roagă-te, cere înțelepciune, și apoi pune-te pe treabă.

În toate acestea, indiferent dacă ucenicizezi în mod conștient o persoană sau patru, asigură-te că tu însuși crești spiritual și apoi ajută-i pe cei din jurul tău să crească. Ambele sunt importante și una contribuie la cealaltă.

8

STABILEȘTE SCOPURI CLARE

Odată ce alegi pe cineva pentru a-l uceniciza, stabilește-ți scopuri clare pentru acea relație. Scopul principal, evident, este să îl ajuți sau să o ajuți să Îl urmeze pe Isus. Dar cum faci acest lucru în mod specific? Ucenicizarea unei persoane mai concentrată pe adevăruri, precum Bob, va arăta diferit decât ucenicizarea unei persoane mai degrabă relațională, precum Bill (îți amintești de cele două personaje din capitolul anterior).

Acestea fiind spuse, vreau să te încurajez să te gândești întotdeauna în termenii a ceea ce oamenii înțeleg și a felului cum trăiesc ei.

**AJUTĂ-I PE OAMENI SĂ ÎNȚELEAGĂ MAI MULT:
VIAȚĂ => ADEVĂR => VIAȚĂ**

Pentru început, procesul tău de ucenicizare ar trebui să îi ajute pe oameni să înțeleagă mai mult. Noi vrem

ca oamenii să crească în cunoașterea lui Dumnezeu, în Hristos, iar credința vine în urma auzirii Cuvântului lui Hristos. De aceea, Pavel îi spune lui Timotei să vegheze îndeaproape la persoana și la învățătura sa. Prin a persista în acest lucru, spune Pavel, Timotei se va mântui atât pe sine cât și pe cei ce îl ascultă (1 Timotei 4:16).

Prin ucenicizare, tu vrei ca oamenii să cunoască de ce se roagă creștinii, de ce mărturisim noi Evanghelia, de ce ne alăturăm unei biserici, de ce cunoașterea suveranității lui Dumnezeu afectează felul în care trăim, și așa mai departe.

Ucenicizarea nu are de-a face doar cu darea de socoteală și cu schimbarea comportamentului. Domnul Isus ne spune să facem ucenici prin a-i învăța pe oameni să asculte, dar ei nu pot asculta de lucrurile de care n-au fost încă învățați.

De aceea, în primul rând trebuie să îi învățăm.

Cuvântul lui Dumnezeu ar trebui să fie central în orice relație de ucenicizare. Astfel, ucenicizarea ar putea implica parcurgerea unei cărți a Bibliei alături de cineva sau studierea Cuvântului într-un anume mod.

Noi suntem chemați să ne ajutăm unul pe altul „ținând sus Cuvântul vieții” (Filipeni 2:16), așa cum scria Pavel. Ce frază extraordinară! Încurajează-i pe oameni

să țină sus Cuvântul vieții, citindu-l, înțelegându-l și ascultând de el.

Într-o relație de ucenicizare, ai putea să te folosești de niște cărți creștine bune, însă până și cele mai bune cărți îi conduc pe oameni tot la Biblie. Noi dorim ca elementele de bază ale credinței și vieții creștine să fie clar înțelese.

Ai auzit vreodată de modelul viață => adevăr => viață? Viața ta ar trebui să-i atragă pe oameni să te asculte; învățătura ta ar trebui apoi să lucreze la transformarea lor; viețile lor transformate ar trebui apoi să ilustreze ceea ce tu ai învățat, lucru care, la rândul lui, îi atrage pe oameni să îi asculte pe ucenicii tăi.

AJUTĂ-I PE OAMENI SĂ TRĂIASCĂ MAI DEDICAȚI

Noi nu doar dorim să-i ajutăm pe oameni să înțeleagă mai bine Biblia, ci vrem să-i ajutăm și să trăiască vieți mai bune, mai dedicate. A-L urma pe Hristos include ambele aspecte. În mod repetat, Pavel face apel la cititorii lui, chemându-i să îl imite așa cum el îl imită pe Hristos (1 Corinteni 4:15-17; 11:1; Filipeni 3:17; 4:9; 2 Tesaloniceni 3:7-9; 2 Timotei 3:10-11). Și, evident, el îl imită pe Isus. Isus îi cheamă pe ucenicii Lui să iubească așa cum El a iubit! (Ioan 13:35; 15:8-17)

Cunoașterea lui Dumnezeu schimbă felul în care noi trăim (vezi Galateni 4:9). Trăim ca niște străini și călători, într-o lume împotrivoare, confruntându-ne mereu cu presiunea de a ne conforma ei. Dar Biblia ne cheamă să ne împotrivim acelei presiuni. Suntem chemați să fim „fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume” (Filipeni 2:15). Iată de ce creștinii au întotdeauna nevoie de exemple bune de evlavie: „Urmați-mă pe mine, fraților, și uitați-vă bine la cei ce se poartă după pilda, pe care o aveți în noi” (Filipeni 3:17).

Așadar, cum vei influența felul în care ceilalți trăiesc? Prin a petrece timp cu ei. Elizabeth o invită pe Kate la o discuție, în timp ce ea gătește. Michael îl invită pe Steven la o cină în familie, și astfel îi permite acestuia să vadă cum își conduce familia în închinare. În ucenicizare, multe lucruri se realizează prin a face ceea ce faci în mod normal, doar aducându-i pe oameni alături de tine și având conversații serioase cu ei, asemenea lui Isus. Iar atunci când îi inviți pe oameni în viața ta, fii transparent. Purtarea măștilor anulează scopul lucrării. Invită-i pe alții să învețe inclusiv din greșelile tale.

Adevărul este că eu și soția mea ajungem câteodată să avem discuții contradictorii. Dar putem oare să

ne folosim de acest lucru spre bine? Am putea oare să le împărtășim altora aceste probleme fără a ne dezónora unul pe altul?

Iată felul în care Pavel l-a implicat pe Timotei în toate lucrurile: „Tu, însă, ai urmărit de aproape învățătura mea, purtarea mea, hotărârea mea, credința mea, îndelunga mea răbdare, dragostea mea, răbdarea mea, prigonirile și suferințele care au venit peste mine în Antiohia, în Iconia și în Listra. Știi ce prigoniri am răbdat; și totuși Domnul m-a izbăvit din toate” (2 Timotei 3:10-11). După cum se poate vedea, Timotei a văzut totul. Și ce educație bogată a survenit din a-L urma pe Hristos!

Ceea ce dorești este ca oamenii pe care îi ucenicizezi să prospere în rugăciune, să își îmbunătățească abilitățile în evanghelizare, să continue să rămână membri activi în biserică, să îi tolereze pe membrii care îi ofensează câteodată. Adeseori predica din săptămâna anterioară va fi lucrul care îți va permite să extragi acele implicații cu impact în viețile celorlalți. Grupurile mici pot face același lucru.

PUNE ÎNTREBĂRI

Indiferent cine este persoana pe care o vei uceniciza, vei dori să o ajuți mai bine să Îl urmeze pe Isus prin a crește în cunoașterea lui Dumnezeu și prin a o învăța

cum să pună acea cunoștință în practică – să *înțeleagă mai bine* și să *trăiască mai plenar*.

Evident, dincolo de aceasta, multe lucruri depind de persoana respectivă: care sunt interesele ei, din ce mediu provine, ce înclinații are, ce fel de păcate a practicat, temerile ei, speranțele, rănilor ei și multe altele. Iar lucrurile despre care vei vorbi, pe care le vei citi sau pe care le vei face vor depinde de acea persoană. De aceea, unul dintre primele lucruri pe care ar trebui să le faci într-o relație de ucenicizare este să ajungi să cunoști persoana respectivă prin a-i pune o mulțime de întrebări. Cum ai devenit creștin? De unde provii? A fost părinții tăi creștini? Dar bunicii tăi? De ce ai această slujbă? Și așa mai departe. În timp, gradul de încredere și transparență ar trebui să crească, și ar trebui să fii din ce în ce mai în măsură să vorbești despre aspecte mai profunde, mai personale și despre felul în care Evanghelia ne afectează în acele domenii.

În realitate, modalitatea de ucenicizare nu este atât de complicată. Ea presupune să trăiești împreună cu alți oameni pe măsură ce noi toți călătorim spre Hristos. Ne facem prieteni și apoi mergem alături de ei în direcția lui Hristos. Vrem să Îl înțelegem pe Dumnezeu și căile Sale, și să trăim așa cum ne cheamă Biblia să trăim. Vrem să fim preciși în felul în care înțelegem Cuvântul și sfinți în

trăirea noastră. Vrem să cunoaștem adevărul și să-l trăim dedicați. Și toate acestea spre slava lui Dumnezeu, în a Cărei asemănare am fost creați!

9

PLĂTEȘTE PREȚUL

Cum ucenicizezi? Găsești pe cineva. Stabilești obiective. În final, faci asta. Ucenicizezi. Dar, pentru a face acest lucru, trebuie să plătești prețul. Iar prețul înseamnă timp, studiu, rugăciune și dragoste.

UCENICIZAREA NECESITĂ TIMP

Atunci când spun „ucenicizare”, ar trebui să fie clar că nu toate relațiile de ucenicizare sunt la fel. Ale mele nu sunt la fel. Ele se adaptează circumstanțelor vieții mele și ale vieții celeilalte persoane. Iar aceste relații se schimbă de-a lungul timpului. Aș putea să mă întâlnesc cu cineva aproape în fiecare zi pentru o vreme, apoi săptămânal, și apoi o dată pe lună. De asemenea, aceste relații pot să se încadreze într-un spectru larg de categorii, fiind mai mult sau mai puțin formale. Chiar dacă poți denumi orice relație o „relație de ucenicizare”, acest lucru nu contează foarte mult, dar ceea ce au toate aceste relații în comun este că ele necesită timp!

Prețul pe care trebuie să îl plătim în materie de timp este ceea ce ne solicită să acționăm în mod deliberat în ce privește ucenicizarea cuiva. Iar timpul limitează numărul de relații de ucenicizare pe care le putem avea. Da, poți uceniciza o mulțime de oameni prin a predica un mesaj sau prin a scrie un articol, dar noi vorbim aici despre ucenicizarea unu-la-unu sau în grupuri mici. Aceste relații trebuie să fie deliberate, intenționale.

Chiar dacă agendele noastre funcționează împreună, relațiile de ucenicizare necesită timp. Ușurința nu elimină în totalitate costul.

Oridecâteori ne angajăm în relații de tip viață-pe-viață, noi dăruim unul altuia din timpul nostru. Poți să plătești acel preț în modalități mărunte, ca atunci când vorbești cu alții după serviciul bisericii sau când îți iei timp pentru o plimbare scurtă cu altcineva. Dar poți să îl plătești și în „cantități” mai mari, ca atunci când îți planifici să iei săptămânal prânzul cu cineva. Putem petrece timp împreună într-o varietate de moduri: la o cafea, la bibliotecă, într-un atelier de reparații auto sau în decursul muncii din grădină.

Poți descoperi că unii oameni sunt atât de dornici să petreacă timp cu tine încât vor fi în stare să își facă loc în viața ta sau să slujească ție și familiei tale. Iar tu

îi ajuți prin a face ca acel timp să fie bine folosit, fiind transparent și onest în acea relație.

Așa cum am sugerat deja, exemplele noastre de perseverență în neazuri sunt adesea mai puternice decât poveștile noastre de succes și triumf. Încercările dau pe față lucrurile în care își pun nădejdea cu adevărat inimile noastre și care sunt speranțele noastre. Timpul care trece peste noi într-o lume păcătoasă aduce întotdeauna încercări. Încercările sunt perioade cheie pentru relațiile de ucenicizare, fie că își fac loc în viața celui care ucenicizează, fie în a celui ucenicizat.

Și atenție: dacă aștepti să construiești aceste relații până în clipa când crezi că ai nevoie de ele, poate fi prea târziu.

UCENICIZAREA NECESITĂ STUDIU

Dacă credința vine în urma auzirii Cuvântului, atunci dorim să hrănim această credință prin Cuvânt. Predicile expositive pe care le auzi la biserică (sper că) îți oferă temelii bune pentru conversațiile din săptămâna următoare. Pot să te ajute și cărțile, pe măsură ce ele te conduc tot mai adânc într-un subiect anume.

Noi studiem în mod normal lucrurile care ne plac. Când avea 7 ani, prietenul meu, Sebastian, o ruga pe

mama lui să îi pună întrebări cu privire la date statistice din sportul de baseball, folosind niște cartoane de memorare. Era clar că îi plăcea acest sport. Ar trebui oare ca cei care Îl iubesc pe Isus și doresc să meargă după El să arate mai puțin zel? Ucenicia și ucenicizarea creștină implică să-L iubim pe Dumnezeu cu mințile noastre. Ar trebui să dorim să Îl cunoaștem și să îi ajutăm și pe alții să Îl cunoască, așa cum El S-a descoperit în Cuvânt.

Folosește Biblia în relațiile tale de ucenicizare. Petrece timp în Cuvânt.

UCENICIZAREA NECESITĂ RUGĂCIUNE

Pavel ne spune să ne rugăm „neîncetat” (1 Tesaloniceni 5:17). Roagă-te pentru cei pe care îi ucenicizezi și învață-i să se roage. Schimbările de care avem nevoie sunt schimbări supranaturale, chiar dacă Dumnezeu se folosește de mijloace omenești, precum rugăciunea. În ucenicizarea pe care o faci, pune întrebări așa încât să-i ajuți pe oameni să se gândească la lucrurile pentru care se roagă. Știi ei cum să ia un pasaj al Scripturii și să se roage pentru lucrurile din el? Petrec ei timp personal în rugăciune? Care sunt lucrurile pentru care se roagă? Pentru cine se roagă? Se roagă pentru prietenii? Pentru slujire? Pentru bani? Pentru prietenii lor, pe care ar dori să-i vadă convertiți? Pentru puritatea și sfințenia lor?

Citește cărți bune care arată cum să te rogi din Scriptură, precum cartea lui D.A. Carson, *Praying with Paul*, și cea a lui Donald Whitney, *Praying The Bible*. Și roagă-te!

UCENICIZAREA NECESITĂ DRAGOSTE

Domnul Isus ne învață astfel: „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții” (Ioan 13:34). De asemenea, El însușeamă întreaga Lege în cele două porunci, de a-L iubi pe Dumnezeu și a-i iubi pe semenii noștri ca pe noi înșine (Marcu 12:28-31). Sper că poți vedea cât de importantă este dragostea într-o relație de ucenicizare.

Dragostea inițiază o relație de ucenicizare. Ce altceva ar trebui să ne motiveze? Dragostea este ceea ce ne constrânge să ne lepădăm de noi înșine și să îi slujim pe ceilalți. Dragostea este ceea ce ne determină să riscăm respingerea din partea altora, lucru care este întotdeauna un risc atunci când începi o relație. Întotdeauna este vorba despre dragostea pentru Dumnezeu și pentru alții, căci ea ne determină să trecem peste greutăți și să ne asumăm costul, pentru că vrem să vedem pe cineva crescând în Hristos.

Dragostea perseverează într-o relație de ucenicizare. Ce altceva, dacă nu dragostea, ne-ar putea face să

suportăm provocările care vin peste noi! „M-a luat peste picior”. „Nu poate vedea cât de mult m-a rănit felul în care a spus acel lucru!” „Sunt prea ocupat”. Relațiile de ucenicizare pot fi minunate, dar până și acestea necesită o dragoste care perseverează, la fel ca în căsătorie. Evident că acest lucru ne cere să ne reamintim cât de radical și complet am fost iubiți noi înșine de Dumnezeu. Iar acea dragoste se revarsă și continuă să se reverse asupra noastră.

Dragostea acceptă cu smerenie criticile care își fac loc adesea într-o relație de ucenicizare. Dragostea și vanitatea nu lucrează bine împreună. Dacă sunt preocupat doar de ceea ce gândește cealaltă persoană despre mine, în loc să fiu preocupat de cât de bine îi merge, îmi va fi dificil să o iubesc și să o ucenicizez așa cum ar trebui. Nu voi putea fi capabil să rostesc sau să primesc un cuvânt de corecție venit la timp. Pentru a face asta, dragostea mea față de Dumnezeu și față de prietenul meu trebuie să depășească dragostea mea pentru propria reputație. „Rănilă făcută de un prieten dovedesc credința lui” (Proverbe 27:6).

Într-o relație de ucenicizare, dragostea se dedică cu smerenie pe sine. Poate că ești ispitit să crezi că ești prea mare, important sau prea ocupat pentru a iubi o altă persoană. Sigur, există loc pentru a lua în considerare

programul tău. Dar dragostea te va face capabil să prețuiești acea persoană așa cum ar trebui și astfel să te dedici acelei relații. Noi ne construim capitalul relațional cu scopul de a-l cheltui spre binele celor pe care îi iubim.

Dragostea ne permite să punem capăt relațiilor de ucenicizare. Noi nu suntem Dumnezeu. Nu putem asigura tot ce ar avea nevoie cineva. Am putea chiar să nu fim disponibili pentru totdeauna. Oamenii se mută. Un alt copil se naște. Primești o slujbă dificilă. Circumstanțele se schimbă. Poate că oamenii au nevoie de un lucru pe care nu ești echipat să îl oferi. Avem nevoie de o dragoste care ne face suficient de capabili să recunoaștem că ceea ce oamenii au nevoie nu suntem noi, ci Dumnezeu, și că El se poate folosi de noi pentru o vreme, pentru ca ulterior să se folosească de altcineva.

ÎNCHEIERE

Fiecare dintre noi este chemat să iubească și să fie iubit. Toate lucrurile pe care Domnul ți le dă, El le dă ca tu să te uiți în jur și să le dăruiești altora, într-o formă sau alta. Orice resurse de timp, de adevăr, de rugăciune sau dragoste pe care le primești de la El pot fi folosite spre binele altora. Richard Sibbes scria cândva: „Într-o zi, va trebui să Îi dăm socoteală lui Dumnezeu nu doar

pentru predicile pe care le-am auzit, ci și pentru exemplele acelora în mijlocul cărora am trăit”¹⁰. Se poate întâmpla ca, în bisericile evanghelice de astăzi, să oferim mai mult vorbe? Chiar dacă ele sunt cuvinte bune, adevărate și necesare, totuși sunt doar niște cuvinte, pentru că sunt incomplete fără viețile care explică și demonstrează sensul lor. Indiferent care ar fi biserica la care participi, oportunitățile de ucenicizare sunt imense! Ai oportunitatea de a avea impact asupra oamenilor care participă la biserica ta pentru o scurtă vreme, așa încât, când ei vor pleca mai departe, vor extinde slujirea ta într-o altă biserică. Suntem siguri că ucenicizarea își are provocările și prețul ei. Totuși, Dumnezeu Își primește slava în toate acestea.

¹⁰ Richard Sibbes, “The Bride’s Longing,” in *Works of Richard Sibbes*, vol. 6, ed. Alexander B. Grosart (Carlisle, PA: Banner of Truth, 1983 ed.), 560.

10

CREȘTE LIDERI

Noul Testament este plin de învățături cu privire la ucenicizarea credincioșilor în general. Totuși, din când în când, această învățătură se concentrează în mod particular pe creșterea liderilor bisericii. De exemplu, Pavel îi spune lui Tit: „Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rândulă ce mai rămâne de rânduit, și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit” (Tit 1:5). Apoi descrie cum ar trebui să fie acești prezbiteri. În mod asemănător, el îi spune lui Timotei să găsească „oameni de încredere, care să fie în stare să învețe și pe alții” (2 Timotei 2:2).

În același fel, aș vrea să închei această carte prin a-ți oferi sfaturi legate de felul în care m-am străduit personal să descopăr, să încurajez și să cresc alți lideri în biserica mea, fie pentru a sluji în biserica mea, fie pentru a sluji, în final, în alte biserici. Multe dintre aspectele discutate mai jos se aplică, în sens mai larg, ucenicizării. Dincolo de orice, criteriile enumerate în Tit 1

și 1 Timotei 3 drept trăsături necesare pentru un prezbiter trebuie să îl caracterizeze pe orice creștin, cu excepția cerinței de a nu fi convertit de curând și a abilității de a predica. Astfel, obiectivele ucenicizării unui credincios și ale unui potențial lider al bisericii sunt în mare aceleași. Căutăm cu toții maturizarea în Hristos. Așadar, sper și am încrederea că lucrurile de mai jos îi vor fi de ajutor oricărui cititor.

Totuși, vreau să mă concentrez în mod special pe prezbiteri, cerându-le să se gândească la felul în care să crească viitori lideri. Aceasta este una dintre obligațiile tale specifice. Samuel Miller nota cândva:

„Oriunde te-ai afla, străduiește-te întotdeauna să capeți și să păstrezi o influență asupra bărbaților tineri. Ei sunt speranța bisericii și a țării, iar acela care devine un instrument pentru îmbibarea minților lor cu simțăminte de înțelepciune, de virtute și evlavie, este unul dintre cei mai mari binefăcători ai omenirii. De aceea, ei sunt vrednici de atenția ta specială și neobosită... Pe scurt, folosește orice metodă creștină pentru a te apropia de ei, prin persoana și lucrarea ta, și de a-i influența cu un interes timpuriu în ce privește treburile bisericii.”¹¹

¹¹ Samuel Miller, *Letters on Clerical Manners and Habits: To a Student in the Theological Seminary at Princeton*, N.J., Applewood's American Philosophy and Religion Series (Bedford, MA: Applewood Books, 1827), 406-7.

Iată, așadar, nouă pași pentru creșterea liderilor bisericii.

1. PĂSTOREȘTE AVÂND ÎN VEDERE TRĂSĂTURILE BIBLICE

Punctul de început este lista de trăsături pe care Pavel o trimite către Timotei și Tit:

„Adevărat este cuvântul acesta: ‚Dacă râvnește cineva să fie episcop, dorește un lucru bun’. Dar trebuie ca episcopul (sau: privighetor.) să fie fără prihană, bărbatul unei singure neveste, cumpătat, înțelept, vrednic de cinste, primitor de oaspeți, în stare să învețe pe alții. Să nu fie nici bețiv, nici bătauș, nici doritor de câștig mârșav, ci să fie blând, nu gâlcevit, nu iubitor de bani; să-și chivernisească bine casa, și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința. Căci dacă cineva nu știe să-și cârmuiască bine casa lui, cum va îngriji de Biserica lui Dumnezeu? Să nu fie întors la Dumnezeu de curând, ca nu cumva să se îngâmfe și să cadă în osânda diavolului. Trebuie să aibă și o bună mărturie din partea celor de afară, pentru ca să nu ajungă de ocară, și să cadă în cursa diavolului” (1 Timotei 3:1-7; vezi și Tit 1:6-9).

Nu este nimic extraordinar în legătură cu aceste virtuți dar, așa cum l-am auzit pe D.A. Carson spunând cândva, un prezbiter face în mod consecvent ceea ce un creștin obișnuit ar trebui să facă în mod excepțional.

Este un model pentru întreaga turmă. El este o imagine a maturității pentru toți membrii ei.

Din când în când, eu îi întreb pe bărbații tineri dacă s-au gândit cumva la slujirea de prezbiter, și fac acest lucru timpuriu în ucenicia lor, știind că poate fi nevoie să treacă ani până când ei să se califice și să fie pregătiți pentru asta. Acesta este felul meu de a întreba dacă nu cumva slujirea și zidirea bisericii este una dintre ambițiile lor și, dacă nu, de ce nu? Asta înseamnă că această listă este un instrument bun pentru ucenicizare, valabil pentru orice credincios (cu excepția abilității de a predica).

Chiar dacă am spus asta, eu totuși nu cred că Pavel a vrut să alcătuiască aici o listă completă a ceea ce ar trebui să fie un prezbiter. De exemplu, el nu spune niciodată că prezbiterul trebuie să fie „un cititor credincios al Bibliei” sau „un om al rugăciunii”, însă eu cred că orice prezbiter trebuie să fie caracterizate de aceste două lucruri. Când vine vorba de creșterea liderilor în general, și în special a bărbaților pe care biserica îi va susține financiar, eu cred că trebuie să privim și la darurile naturale de lider. Vreau să-i promovez și să îi echipez pe bărbații care ar putea ajuta la înaintarea creștinismului în locul unde eu nu voi ajunge niciodată: viitorul de dincolo de viața mea.

Înseamnă asta că aș încălca Iacov 2:1 și că aș practica favoritisme? Nu cred. Iacov e preocupat acolo de favorizarea greșită a bogaților. Totuși, un astfel de discernământ și o astfel de discriminare greșită nu face ca, în mod necesar, toate deosebirile să fie greșite. Amintește-ți că Pavel îi spune lui Timotei să caute „bărbați credincioși” care să poată să „îi învețe pe alții”, bărbați care aspiră la slujba de prezbiter. Un bărbat poate aspira la aceasta din motive greșite, dar unul care nu aspiră deloc, nu se califică.

În ultimă instanță, ceea ce tu vrei este să păstorești bărbați pe care să-i conduci către situația când ei se vor califica din punct vedere biblic. Acesta este obiectivul. Cu cât arată un bărbat mai mult faptul că are inclusiv daruri naturale, lucru demonstrat prin faptul că oamenii îl urmează, cu atât ai putea să cauți mai multe oportunități de a-i cere să practice conducerea.

2. ADOPTĂ O ATITUDINE DE CĂUTĂTOR

Dacă vrei să crești lideri, trebuie să ai permanent ochii deschiși după tot mai mulți potențiali lideri. Aceasta ar trebui să fie atitudinea ta, în special dacă ești prezbiter. Păstorul anglican Phillip Jenson, din Sydney, se referă la asta cu expresia BWW, „indivizi care merită

urmăriți” („blokes worth watching”, engl.). Poți identifica BWW în jurul tău?

Păstorii ar trebui să fie profund „oportuniști” în legătură cu creșterea mai multor păstori. De altfel, întreaga biserică ar trebui să aibă o încredere profundă în faptul că Domnul vrea ca noi lideri să fie crescuți.

Eu îmi păstrez privirea atentă și ochii deschiși într-o mulțime de moduri. Mă strecur în congregație și interacționez cu ei. Mă postez lângă ușă, după serviciile de duminică ale bisericii, și observ cine ce spune sau cine interacționează cu cine. Mă străduiesc să ofer oportunități de învățare în viața săptămânală a bisericii noastre, circumstanțe în care învățătorii cu dar pot să crească. Atunci când mă rog zilnic pe lista de membri ai bisericii, anumite persoane îmi pot apărea în minte ca potențiali candidați.

3. PETRECE TIMP PERSONAL

Petrecerea timpului cu oamenii este o parte crucială a creșterii liderilor. Am menționat mai devreme în această carte că Isus i-a chemat pe ucenicii Săi să I se alăture pe munte așa încât ei să poată „fi cu El”. Este trist să văd păstori care ridică ziduri în jurul lor. Aceștia nu sunt bărbați care vor crește mai mulți lideri, cel puțin nu direct. Nu spun prin aceasta că trebuie să fii un

extrovertit, dar un păstor trebuie să găsească modalități de a petrece timp cu potențialii lideri din biserica sa. Evrei 13 îndeamnă biserica să urmeze exemplul prezbitelui. Cum ar putea face membrii bisericii asta, dacă ei nu își cunosc liderii îndeaproape? Chemarea lui Pavel la imitare necesită același lucru – timp petrecut împreună.

Așadar, un păstor trebuie să identifice modalități pentru a petrece timp alături de bărbații mai tineri. Me-sele împreună pot fi cruciale. În astfel de ocazii, când soția îmi cere să merg la magazin, de regulă mă apucă o transpirație rece de teamă că aș putea cumpăra ce nu trebuie (problemele mele, nu ale ei!), așa că adesea iau un frate cu mine. În felul acesta, pot petrece în mod intenționat timp alături de el, și el poate să împartă greșeala cu mine. De asemenea, eu fac loc în calendarul meu de pregătire a predicilor pentru participarea altor bărbați, și pun deoparte o masă de prânz dedicată schimbului de idei legate de aplicații și un timp de citire a textului, sâmbăta seara. Aceste întâlniri nu doar că îmi îmbunătățesc predica, dar mă fac în același timp capabil să capăt o idee despre situația acestor bărbați diferiți și pot astfel să îi încurajez. Toate aceste exemple sunt concepute în jurul meu, a lucrului meu și a programului meu. Găsește o modalitate care funcționează în cadrul programului tău și atrage-i pe ucenici în cadrul lui.

4. OFERĂ ÎNCREDERE

Dacă vrei să vezi lideri care cresc, atitudinea ta generală trebuie să fie caracterizată de dorința de a oferi încredere. Având în vedere că am trăit în locuri diferite și că uneori călătoresc, știu că o astfel de dispoziție variază de la un loc la altul. Dar mai știu și că aceasta este o trăsătură a dragostei: dragostea crede totul și nădăjduiește totul (1 Corinteni 13:7). Probabil că ai membri în biserica ta, cărora Domnul le-a încredințat talente deosebite. Totuși, pentru ca aceste persoane să fie descoperite, cineva trebuie să le acorde încredere, să le dea credit. Iar liderii buni fac acest lucru. Ei nu așteaptă ca oamenii să dovedească ei înșiși că sunt vrednici de asta, pentru ca apoi să le ofere oportunități de a da învățătură. Nu, ei văd un crâmpel din aceste daruri, care, cu puțină încurajare, pot crește și înflori. Așadar, ei îi dau credit și îi permit tânărului ucenic să cheltuie acel credit!

Chiar cu cele mai bune motive, mulți lideri pot fi prea conservatori în acest aspect. De mai multe ori am văzut păstori seniori fiind incapabili să confirme pe altcineva ca lider. Sau am fost martor situațiilor când unii bărbați au ajuns prezbiteri laici și apoi au tăiat frânghia după ei, așa încât nimeni să nu îi urmeze, cerând mai multe lucruri de la potențialii prezbiteri decât a cerut cineva vreodată de la ei! Evident, vei face greșeli. Vei

greși uneori. Și eu am greșit. Dar îmi asum aceste riscuri în conducere. Merită. Hristos Își va zidi Biserica. Dumnezeu este suveran. Așa că ar trebui să ne deschidem ochii și inima, și să ne asumăm anumite riscuri.

În partea lor, congregațiile trebuie să fie răbdătoare cu bărbații tineri aflați în poziția de lideri, întrucât ei fac greșeli care țin de tinerețea lor. Adesea le spun bisericilor să nu se teamă să desemneze ca lider un tânăr pui de leu. Da, la început, el poate zgâria pardoseala și poate strica câteva piese de mobilier, dar dacă ești răbdător cu el, vei avea din el un leu care te va iubi pe viață.

5. DELEAGĂ RESPONSABILITATE

Acest punct este legat de cel anterior. Cum oferi încredere? Prin a delega responsabilitate și prin a oferi oportunități. Există mai multe componente în acest sens:

Oferă-le oamenilor oportunitatea de a conduce. Alcătuieste pentru tine o listă de bărbați din congregația ta, la care te gândești că ar putea fi buni învățători, oameni care se pot ruga bine în public, lideri de slujire sau învățători de școală duminicală. Testează-i prin delegare. Și aici știu că unii păstori sunt foarte protectori cu turmele lor: „Dar, Mark, Duhul Sfânt m-a făcut priveghetor” (vezi Faptele Apostolilor 20:28). Într-o astfel de circumstanță, răspunsul meu este că, atunci când vei

muri, prietene, biserica ta o să fie pe *mâini bune!* Și vei dori să ajuți ca ea să fie pe mâini *și mai bune*, prin a lăsa mâna mai moale acum și prin a pregăti alți lideri, delegând responsabilități către ei. Scopul tău nu este să-ți clădești împărăția ta. Tu împărățești prin a le oferi altora oportunități de a conduce și de a predica.

Pierde voturi și discuții. Delegarea autorității înseamnă să cedezi o măsură de control și, dacă ești dornic să faci asta, trebuie să fii gata să pierzi voturi sau să nu ai întotdeauna ultimul cuvânt. Nu toate lucrurile trebuie să funcționeze după placul tău. Dacă nu-i lași nicio dată pe oameni să conducă într-o modalitate care este contrară opiniei tale, de fapt nu-i lași să conducă! Așa că, da, ai putea fi dezamăgit să pierzi într-un aspect sau altul, dar câștigul care rezultă din a-i încuraja pe alți lideri să conducă este o investiție mai bună pe termen lung, ca să nu menționez binecuvântarea bisericii prin darurile înțelepciunii lor.

Cultivă respect pentru ceilalți lideri. Cu câțiva ani în urmă, stăteam cu păstorul nostru asistent pe scena din fața bisericii înaintea unei lecții de studiu biblic. El urma să o conducă. În mijlocul discuției dintre noi, l-am mângâiat pe creștetul capului (e mai scund decât mine). Imediat, el m-a tras deoparte și mi-a spus cu blândețe dar cu fermitate: „Mark, încetează! Nu mă trata în felul

acesta în fața congregației, dacă vrei ca ei să mă respecte”. Când a spus asta, mi s-a părut atât de evident! Așa este! Trebuia să-l tratez public ca pe un lider și să cultiv în adunare acel respect pentru el.

6. CERE ȘI OFERĂ OPINII

Odată ce treci la delegarea responsabilităților și la oferirea oportunităților de slujire, vei avea nevoie să creezi cadrul pentru schimbul de opinii. Pentru început, asta poate însemna să le arăți celor pe care îi ucenicizezi felul în care tu oferi și primești critici formulate evlavios. Fii onest și blând cu frații în privința lucrurilor pe care ei le-ar putea îmbunătăți.

Abilitatea ta de a oferi critici evlavioase va fi substanțial îmbunătățită prin a fi tu însuși model cu privire la ce înseamnă să ceri și să primești criticile bune. Pentru a încuraja asta, eu încerc să primesc comentarii critice fără a încerca să răspund la ele (nu reușesc întotdeauna), și asta chiar dacă nu sunt de acord cu criticile aduse.

Răspund acolo unde consider că acel comentariu îi va conduce pe alții pe o direcție greșită, dar dacă aş demola orice critică constructivă pe care un bărbat mai tânăr mi-ar aduce-o, în special după ce i-am cerut părerea, el va învăța foarte repede că este inutil și deranjant

să vină la mine cu opinii diferite. Iar asta se va dovedi cel mai inutil lucru și pentru mine! Există mereu loc de îmbunătățire în lucrarea mea. Opiniile pe care le-am primit vreme de 20 de ani m-au ajutat enorm să îi slujesc bisericii mai bine.

În plus față de oferirea ta drept model cu privire la ce înseamnă să oferi și să primești critici bune, trebuie de asemenea să fim modele pentru oferirea încurajărilor sfinte. Pavel avea evident o mulțime de lucruri critice de spus la adresa bisericii din Corint, și totuși el își începe epistola prin a aduce mulțumiri lui Dumnezeu pentru ei: „căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. Așa că nu duceți lipsă de niciun fel de dar” (1 Corinteni 1:5, 7). Nu cred că Pavel îi lingusea pe corinteni. Eu cred că el recunoștea în mod corect ceea ce Dumnezeu făcuse în mijlocul lor. Dar trebuie și noi să recunoaștem că ceea ce vine de la Dumnezeu Îi aparține lui Dumnezeu, precum dovezile harului în viețile noastre? Oferirea încurajărilor față de potențialii lideri ar trebui să îi învețe să Îi aducă laude *lui Dumnezeu*.

Am văzut de atâtea ori bărbați, în special mai tineri, acționând ca și cum statura reală de lider se manifestă doar prin a-i corecta pe alții. Acesta este motivul pentru care predicile bărbaților tineri sunt adesea aspre. Ceea ce

ei n-au înțeles este că, de multe ori, poți obține mai mult prin a oferi încurajări. Există și momente potrivite pentru asprime, dar 80 până la 90 la sută din ceea ce speri să corectezi poate fi obținut prin încurajare. Dacă privești înapoi în viața ta și te gândești la persoanele care te-au influențat cel mai mult, foarte probabil că vei descoperi că aceia au fost oameni care au crezut în tine. Henry Drummond nota cândva următoarele: „Vei descoperi, dacă te vei gândi pentru o clipă, că oamenii care te-au influențat au fost cei care au crezut în tine. Într-o atmosferă de suspiciune, oamenii fac pasul înapoi dar, în acea atmosferă de încredere, ei îndrăznesc și descoperă acea încurajare și părtășie care îi educă”.¹²

Atunci când observ că bărbații pe care îi ucenicizez mă încurajează și vin la mine cu critici sau unul la altul, învăț despre ei lucruri noi și aflu în același timp care sunt lucrurile față de care ei sunt dedicați. Este ca și cum aș sta într-o galerie de artă și aș privi nu la picturi, ci la oamenii care observă picturile. Către ce sunt atrași ei? Ce accentuează ei acolo? Atunci când pui la punct aceste cicluri bune de încurajare și oferire a opiniei, dacă ești păstor, ele vor face ca toată această lucrare de ucenicizare să aibă sens.

¹² Henry Drummond, *The Greatest Thing in the World and Other Addresses* (London: Hodder and Stoughton, 1959), 36.

7. ÎNCURAJEAZĂ AUTORITATEA EVLAVIOASĂ

Foarte des, oamenii de astăzi nu înțeleg ce dar deosebit este autoritatea evlavioasă. Creșterea liderilor ne cere să predicăm despre autoritatea sfântă și să o încurajăm. Isus i-a învățat cu siguranță pe ucenicii Lui despre folosirea corectă a autorității (Matei 20:25-27). Lumea păcătoasă se folosește în mod greșit de autoritate și minte în ce privește autoritatea folosită bine. Minciuna de bază a Satanei adresată lui Adam și Evei a fost că Dumnezeu nu i-ar fi iubit cu adevărat devreme ce le-a pus o interdicție.

Când oamenii sunt evazivi în legătură cu complementarismul, găsind scuze pentru diversele lor opinii, eu consider că e posibil ca ei să gândească greșit despre autoritate. Este ca și cum s-ar gândi că autoritatea este un avantaj pentru persoana care o are. Poate că n-au avut copii! Autoritatea arată ca un avantaj doar pentru cineva care nu o are în realitate. Când ai autoritate, toate „avantajele” par să se disipeze, și începi să conștientizezi cât de mult este ea manifestată ca slujire – o slujire glorioasă, dar slujire.

Acest lucru mi-a devenit clar cu ani în urmă, pe când predicam din 2 Samuel. „Ultimele cuvinte” ale lui David sunt zdrobitoare: „Cel ce împărățește între oameni

cu dreptate, cel ce împărățește în frică de Dumnezeu, este ca lumina dimineții, când răsare soarele în dimineața fără nori; ca razele soarelui după ploaie, care fac să încolțească din pământ verdeța” (2 Samuel 23:3-4).

Autoritatea sănătoasă îi binecuvântează pe cei care se află sub ea. Îi hrănește. Oamenii vor gravita către autoritatea bună și sănătoasă, care se cheltuie pe sine în beneficiul celor care se află în grija ei, și care nu se folosește de ei spre binele propriu. Uită-te la felul în care o familie prosperă atunci când are părinți buni sau la felul cum o echipă evoluează sub comanda unui antrenor bun.

Iată de ce abuzul autorității de către păstori este un păcat atât de distrugător, de groaznic și blasfemiator. Mai mult, toți acei predicatori ai prosperității, care își cumpără aeronave private pe zeci de milioane de dolari, arată că ceva este groaznic de sucit și satanic în cazul lor. Astfel de „păstori” pun în scenă tocmai minciuna pe care Satana a șoptit-o în urechea lui Adam și a Evei în Grădina Edenului: acea autoritate este doar o modalitate de a abuza de tine spre beneficiul liderului.

Din fericire, Împăratul de pe cruce ne arată că, pentru autoritatea evlavioasă, adevărul se află în opusul acestei situații.

La fel cum Isus Și-a învățat ucenicii cum să folosească bine autoritatea, așa trebuie să facem și noi cu acei bărbați pe care îi creștem ca viitori lideri. Iar păstorii trebuie să fie un model de folosire a autorității în acest fel.

8. AȘTEAPTĂ CLARITATE

Liderii din biserică trebuie să știe cum să fie neobișnuit de clari cu privire la doctrină și, în general, în predicarea adevărului. Aceasta este o implicație a ceea ce Pavel îi învață pe liderii din Efes, în Faptele Apostolilor 20. Și ea este prezumția regăsită în epistolele sale către Timotei și Tit.

De exemplu, el observă că: „nu Adam a fost amăgit; ci femeia, fiind amăgită, s-a făcut vinovată de călcarea poruncii” (1 Timotei 2:14). Un lider trebuie să manifeste claritate cu privire la adevăr. Vei dori ca oamenii să aibă o abilitate naturală de a răspunde întrebării „De ce?”, și va trebui să fii cu totul clar în privința anumitor chestiuni: cele mai elementare lucruri ale teologiei și Evangheliei; doctrinele care fac deosebire între biserică și altele; și acele lucruri și învățături ale Bibliei care sunt asaltate și au devenit în mod curent nepopulare în lume.

9. DEZVOLTĂ O CULTURĂ A SMERENIEI

Ceea ce toate practicile enumerate anterior necesită este o cultură a smereniei. Ucenicizarea creștină depinde de smerenie, nu de invidie.

N-ar fi niciun semn de smerenie pentru mine dacă aș privi pe altcineva slujind și m-aș gândi fie că „aș face asta mai bine” sau dacă m-aș fi simți descurajat, imaginându-mi că „n-aș putea face acest lucru atât de bine ca el”. Dumnezeu face diferite lucruri bune cu oameni diferiți. Noi suntem ca niște instrumente diferite într-o orchestră, iar un lider bun ajută fiecare persoană să-și găsească locul potrivit. De ce să fie trombonul gelos pe tobă? Fiecare poate fi bun pentru rolul propriu.

Dezvoltarea unei culturi a smereniei înseamnă să te lupți împotriva fricii de oameni. Iar noi facem acest lucru, evident, prin a învăța să ne temem de Domnul. Înainte de deschiderea programului nostru de practică pastorală din biserică, le cerem participanților să citească cartea lui Ed Welch, *When People Are Big And God Is Small*. Dacă nu știai de cartea aceasta, ți-o recomand cu căldură. Orice potențial lider ar trebui să învețe să recunoască frica de oameni în propria persoană. O modalitate în care putem vedea acest lucru într-un

nou practicant este atunci când el vine în biserica noastră și se simte intimidat de alți lideri puternici. Dar eu îmi doresc să avem lideri puternici, pe cât de mulți este posibil. Dincolo de orice, o modalitate de a evalua întreaga mea lucrare este să văd cum îmi pregătesc biserica pentru următorul păstor.

În general, smerenia ne face să vorbim când trebuie să vorbim și să tăcem când trebuie să tăcem. Ea ne face să fim atât blânzi cu inima, cât și hotărâți. Vreau să văd biserica lui Dumnezeu prosperând prin a vedea crescând tot mai mulți lideri smeriți. Și mă gândesc că smerenia mea este parte din felul în care acest lucru se va împlini.

Ce bucurie să fiu folosit de Dumnezeu pentru a-i uceniciza pe alții! De ce să nu-ți cheltuiești și tu viața făcând acest lucru?

ÎNCHEIERE

Jonathan Leeman

De-a lungul acestei cărți, Mark a presărat câteva ilustrații ale felului în care a pus personal în practică unele dintre sfaturile sale. Ceea ce cititorul ratează, pentru motive evidente, este ilustrația propriei vieți. Cunoșcându-l pe Mark de aproape 20 de ani ca membru al bisericii lui și slujind alături de el vreme de aproape 10 ani, acesta este un regret pentru mine. Mi-aș dori ca cititorul să poată vedea ceea ce eu am văzut pentru a îmbrăca în carne principiile pe care le-a întâlnit de-a lungul celor zece capitole de până acum. Unele dintre lucrurile pe care Mark le face în ucenicizare sunt trăsături ale personalității sale și nu pot fi replicate. Vestea bună pentru tine și pentru mine este că materialul biblic explorat în această carte poate fi copiat. La fel este și în cazul lecțiilor pe acea singură temă pe care o voi explora aici, anume tema autorității. Am cerut – sau, în realitate, mi-am luat – privilegiul de a încheia această carte așa încât să pot picta ilustrația vieții lui Mark – pentru a te ajuta să vezi ceea ce eu văd. Într-o singură frază,

cea ce Mark face neobișnuit de bine și pentru care îl laud față de tine, indiferent care ar fi vocația sau rolul tău în biserică, este să combine aceste două lucruri: exersarea autorității și transferul autorității.

Bănuiesc că mulți privesc aceste activități ca fiind opuse, iar într-o lume păcătoasă, ele sunt în mod obișnuit așa. Dar oricine este familiar vieții lui Hristos și înțelege felul în care autoritatea evlavioasă funcționează în general, știe că exersarea autorității și transferul autorității sunt două fațete ale aceleiași monede.

Poți să îți imaginezi la ce mă refer când vorbesc despre exersarea autorității. Este vorba despre o persoană care tratează lucrarea ce trebuie făcută și deciziile ce trebuie luate ca aparținând persoanei sale. El posedă puterea de luare a deciziei peste un anumit domeniu al dreptului moral. În felul acesta, el ia inițiativa, preia controlul, ia decizii și se asigură că lucrarea este făcută. Sigur, acesta este Mark în biserica lui. El conduce. Este cel care dirijează vaporul. Cursa pe care el și prezbiterii o conduc împreună este cursa pe care o urmează biserica noastră. Și nu există nicio timiditate sau reticență în conducerea făcută de el. Dacă cineva exersează o autoritate de felul acesta cu mândrie, acel om va face toate acestea în cel mai fericit caz fără sensibilitate, altfel cu asprime. El îi va trata pe oameni ca pe niște mijloace

prin care să atingă scopurile personale. În mod sigur ei nu vor crește și nu vor înflori.

Dar dacă cineva conduce cu smerenie, acea persoană va *exersa autoritate* în timp ce va *transfera autoritate*. Dincolo de orice, el nu caută scopurile sale, ci scopurile Aceluia care l-a așezat în acest rol. Așa că se va strădui să îi echipeze și să îi împuternicească pe cât mai mulți oameni pentru lucrare. Și, ca să vă asigur, acesta este Mark. El delegă continuu, oferă oportunități și îi echipează pe alții pentru a conduce.

MODALITĂȚI ÎN CARE POTI TRANSFERA AUTORITATEA

Voi lăsa pe seama ta, cititorule, să îți imaginezi cum ar arăta transferul autorității în lucrarea ta de ucenicizare, fie că ucenicizezi acasă, la locul de muncă, în sala de clasă a școlii duminicale, în grupul mic, în lucrarea para-bisericească, într-o relație de prietenie sau în orice alt domeniu. Dar acum voi enumera câteva modalități în care l-am văzut pe Mark făcând acest lucru, în slujirea lui specifică de păstor senior (chiar dacă am transformat exemplul lui în imperative). Scopul de aici nu e să îl înălțăm sau să îl lingușim pe Mark, ci să spunem, așa cum Pavel spunea despre sine – să îl imităm așa cum el Îl imită pe Hristos. Sper, de asemenea, că vei

face și tu această descoperire: lucrarea de ucenicizare are mai mult de-a face cu relațiile unu-la-unu, pe care s-a concentrat această carte. În final, ucenicizarea este un stil de viață și un fel de a trăi alături de ceilalți. Are de-a face cu structurarea tuturor interacțiilor tale pentru a fi un exportator de oportunități. Iată, așadar, cum poate face un păstor acest lucru, alături de unele întrebări adresate nouă tuturor:

- Zidește biserica pe Evanghelie. Indiferent cine predică, Evanghelia trebuie să fie în centru. Atunci când relațiile și structurile de autoritate sunt înrădăcinate în Evanghelie, oamenii își folosesc autoritatea nu pentru a stăpâni unul peste altul, ci pentru se sluji unul pe celălalt (Matei 20:25-28). *Zidești tu relațiile tale de ucenicizare pe Evanghelie sau pe performanță?*
- Stabilește o pluralitate de slujitori și prezbiteri laici. Într-un comitet de prezbiteri compus exclusiv din prezbiteri plătiți, fiecare bărbat poate să aibă un singur vot, dar structura de personal impune existența unei ierarhii. Adăugarea de prezbiteri laici în comitet aplatizează și întrerupe acea ierarhie. *Atribui tu altor oameni o responsabilitate oficială? Iei aminte la sfaturile din exterior în domeniul tău de expertiză și autoritate?*
- Fii gata să pierzi voturi ale prezbiterilor. Am auzit de păstori seniori care „niciodată nu pierd voturi”. Când

situația este de acest fel, aproape că te-ai putea lipsi de prezbiterii tăi. *Trebuie ca mereu deciziile să res-pecte felul tău de a vedea lucrurile?*

- Limitează proporția predicării tale. Cu acordul prez-biterilor, Mark se limitează la a predica maximum 50 până la 65% dintre diminețile de duminică. În acest fel, alte voci au șansa să crească și să câștige autori-tate. Iar congregația depinde mai mult de Cuvânt de-cât de un singur om. *Oferi cuiva pe care îl ucenicizezi șansa de a împărți amvonul cu tine?*
- Creează multe alte oportunități pentru predicare. Ca-uți în mod activ să creezi oportunități de slujire pen-tru alții?
- Oferă-le tinerilor predicatori șansa de a face greșeli. Mă gândesc la una sau două situații în care un predi-cator sau învățător a spus ceva atât de nepotrivit, încât nu i s-a mai cerut să revină. Dar, vorbind în general, predicatorii tineri au multă libertate de mișcare în bi-serica noastră pentru a putea fi plictisitori și a face greșeli. Întrucât biserica depinde mai mult de Cuvânt decât de Mark, membrii ei manifestă multă răbdare față de bărbații tineri. *Ești tu un făcător de ucenici de genul „o singură greșeală și ești afară!”, sau le dai oa-menilor șansa de a mai face și greșeli?*
- Lasă-i pe alții să-ți fure ideile. Mark manifestă multă libertate în a-i lăsa pe alți învățători din biserică să

adapteze ilustrațiile lui, să împrumute cele mai bune afirmații ale sale și să copieze mesajele lui. *Trebuie să fii întotdeauna tu cel care primește creditul?*

- Nu te grăbi să vorbești, și vorbește rar în timpul întâlnirilor prezbiterilor. De la alegerea unui restaurant până la discutarea unei probleme etice complexe, este nevoie ca vocea ta să fie ultima în orice conversație?
- Nu fi președintele în întâlnirile prezbiterilor sau ale membrilor bisericii. O modalitate ușoară de a transfera autoritate este să îi dai șansa unui alt bărbat să fie cel care stabilește agenda și care conduce întâlnirea. *Trebuie să fii întotdeauna tu împăratul sau te poți bucura și să joci rolul făcătorului de împărați?*
- Lasă-i pe alți prezbiteri să conducă congregația în aspecte dificile din întâlnirile membrilor. Atunci când vine vorba de tratarea unor cazuri de disciplinare în biserică, a unor decizii financiare importante sau a unor probleme ori subiecte grele, prezbiterul care este cel mai implicat poate fi cel mai bun pentru a conduce adunarea comună. *Ești tu conștient de faptul că Duhul Sfânt a dat diferite daruri trupului lui Hristos și că fiecare parte a trupului este necesară, tu însuți fiind profund dependent de întregul trup? Reflectă conducerea și ucenicizarea făcute de tine acest lucru, pentru că îi chemi în mod constant pe alți oameni să vină în ajutor, cu expertiza și punctele lor tari?*

- Fii devotat într-unul sau două lucruri importante din biserică, și lasă libertate în celelalte. Mark este în mare măsură dedicat pregătirii mesajelor, așa încât el lasă libertate suficientă în aproape orice alt lucru. Așadar, dacă vrei să vezi biserica făcând mai mult într-un anumit domeniu, el te va lăsa să faci acest lucru și se va abține de la a interveni. Acest proces creează în mod natural alți lideri. *Găsești încântare în talentele și punctele tari ale altora, și îi încurajezi pe oameni în practicarea lor? Sau ești un cântăreț la trompetă, căruia îi pasă doar de sesiunea trompetei și nu se preocupă niciodată să se bucure sau să încurajeze celelalte instrumente?*
- Nu gestiona toate lucrurile, până la ultimul aspect. Există puține domenii în care Mark manifestă preocuparea de a stabili totul, în mod minuțios. De exemplu, el ține ca personalul să fie prezent la întâlniri și să sosească la timp la serviciile bisericii. Dar, în orice altceva, el lasă multă libertate. Minuțiozitatea nu doar că îl epuizează pe un lider, ci subminează și inițiativele altora. *Îi lași pe alții să facă și să finalizeze lucrarea, chiar dacă știi că ai putea să o faci mai bine?*
- Fii gata să accepți critici. Mark este un exemplu în a solicita părerile altora. Acest lucru le dă altor potențiali lideri posibilitatea de a-și întinde aripile. Dacă nu soliciți niciodată părerile critice ale altora, îi înveți pe toți cei din jurul tău că ei trebuie să se conformeze

preferințelor tale, altfel vor fi pedepsiți. Liderii nu cresc într-un astfel de mediu. Ei se usucă sau pleacă. *Solicțiți tu critica altora? Spui „mulțumesc” atunci când oamenii răspund la solicitarea ta, sau argumentezi împotriva lor?*

- Roagă-te pentru alte biserici și denominații. Acest lucru va zdrobi tribalismul și ne va concentra pe Evanghelie, în loc să ne unească în jurul liderului bisericii. În schimb, această rugăciune încurajează mai mult inițiativa evanghelică în rândul altor lideri din biserică. *Încurajezi lucrarea altor oameni și a altor echipe care urmăresc același obiective? Sau trebuie să câștigi tu totul?*
- Iartă repede. Este dificil ca un căutător de noduri în papură să transfere autoritate, pentru că nu doar că va avea greșeli după greșeli, ci el nici nu va acorda încredere altora. Dar dacă ești gata să ierți, vei descoperi că este ușor să le dai autoritate altora și să le acorzi încredere. *Ești gata să ierți? Sau îi transferi rapid pe oameni pe lista celor interziși?*
- Bucură-te de biruințele altora. Trebuie să fii acela care apasă pe trăgaci, sau ești fericit să îți oferi doar ajutorul? Mark se bucură de victoriile altora ca de ale lui. Dacă altcineva poate să facă acea slujire, el ar prefera să lase acea persoană să slujească. Acest lucru îl eliberează să facă altceva. *Cât de des ies de pe buzele tale cuvinte de încurajare? Cât de des feliciți*

performanțele altcuiva, mai ales când este vorba de lucruri din zona ta de competență?

După cum am spus, aceste exemple și întrebări nu cuprind în ordine și nici în totalitate relația de ucenicizare unu-la-unu. Dimpotrivă, ele ne îndreaptă privirile către un stil de viață. Iar atitudinea noastră în ucenicizare este aceasta: „Dumnezeu mi-a dat o anume vreme și anumite talente, așa că vreau să mă folosesc cel mai bine de timpul meu și de talentele mele pentru a-i echipa pe alții și pentru a le da autoritate. N-am de gând să mă ocup doar de propria grădină. Vreau să îi ajut și pe alții să se ocupe de a lor”. Ce e mai frumos: o grădină bine întreținută, plină de trandafirii tăi, sau o țesătură întregă de grădini pline cu trandafirii tăi, lalelele lui, begoniile lor, lăcrămioarele, irișii și petuniile lor, și așa mai departe?

TRANSFERUL DE AUTORITATE FORMEAZĂ O CULTURĂ DE BISERICĂ

Gândește-te la ce se poate petrece atunci când liderul „din vârful” este caracterizat de generozitate în transferul autorității către prezbiterii lui laici și către alți membri din biserică. Gândește-te la ce se poate întâmpla atunci când membrii unei biserici lucrează cu toții pentru a fi exportatori de oportunități. Gândește-te

la ce se poate întâmpla când te folosești de relațiile tale de ucenicizare pentru a le da autoritate altora. Ce anume se întâmplă? Acest lucru conturează o cultură de biserică în tot felul de căi minunate. Ea plantează și hrănește acea țesătură de grădini frumoase. În mod specific,

1. Ea ajută la păstrarea poziției centrale a Evangheliei. Transferul autorității concentrează privirile bisericii asupra scopurilor ei evanghelice în loc să le ațintească asupra liderului.
2. Ea promovează relațiile reale. Într-un mediu în care autoritatea este păzită cu gelozie, relațiile sunt caracterizate de strategii și aranjamente. Gărzile rămân treze, vulnerabilitățile nu sunt date pe față, iar transparența se diminuează. Dar acolo unde oamenii simt că au autoritate, mai mult ca sigur că ei vor fi deschiși și onești.
3. Ea păzește o biserică să nu devină tribală. Oamenii care transferă continuu autoritate îi învață pe cei din jurul lor că sunt cei mai interesați de succesul Evangheliei, indiferent cine ar fi cel ce conduce (vezi Filipeni 1:12-30).
4. Ea îi încurajează pe membrii bisericii să folosească resurse în comun. Atunci când văd că liderii mei nu umblă după interesele lor, și eu devin înclinat să dăruiesc altora.

5. Ea distruge ierarhiile sociale naturale. Membrii interacționează considerându-se egali. De ce? Pentru că Evanghelia rămâne în centru. Noi suntem cu toții păcătoși mântuiți prin har. Liderii nu stăpânesc peste ceilalți, iar acest lucru devine un model pentru toți cei din biserică.

6. Ea cultivă încrederea. Când liderii și membrii nu umblă după interesele proprii, este ușor să ai încredere în motivațiile lor, chiar și atunci când îți cer să faci sacrificii.

7. Ea cultivă dorința de a fi învățat și disponibilitatea de a primi critici. Din nou, dacă eu am încredere în cei care mă păstoresc, fie formal, fie informal, devin mai dornic să iau aminte la criticile pe care mi le adresează. Am încredere în faptul că acestea izvorăsc din dragoste, nu din dorință de stăpânire.

8. Ea promovează dorința de a ierta. Când un lider este gata să le ierte greșelile altora, va fi mai dornic să le transfere autoritate altora. Acest lucru, la rândul lui, îi va ajuta pe alții să acționeze în mod asemănător.

9. Ea încurajează biserica să capete o mentalitate în care se vede învățată. O biserică ce își vede liderii lucrând constant la învățarea și împuternicirea altora va găsi dificil să nu accepte acea viziune și să nu o împărtășească.

10. Ea ajută o biserică să fie concentrată nu doar pe sine, ci și pe nevoile altora. Procesul de a crește lideri ajută o biserică să conștientizeze că scopul ei nu este doar să se îngrijească de propria casă pe cât de bine poate, ci să ajute și alte case să devină mai ferice și sănătoase.

Evident, delegarea autorității poate fi făcută și într-un fel deficitar sau lipsit de energie. Este nevoie de înțelepciune pentru a delega bine. Chestiunea stă în atitudinea inimii: suntem noi bucuroși să-i vedem pe alții câștigând autoritate, sau ne-o păzim cu gelozie, temându-ne că oamenii ar putea să ne depășească? Dacă ne aflăm în prima situație, ce facem pentru a le transfera autoritate altora?

Exemplul nostru suprem exersarea în autorității concomitent cu transferul ei este nimeni altul decât Dumnezeu Însuși, în mod particular prin Persoana lui Isus Hristos. Dumnezeu l-a creat pe Adam după chipul Său și l-a „încununat” cu slavă și stăpânire, punând toate lucrurile create la picioarele lui (Psalmii 8:5-6). Apoi El l-a dat lui Hristos toată autoritatea, în cer și pe pământ, pentru a chema la Sine un popor al Lui (Matei 28:18; cf. Evrei 2:6-8). Hristos le-a poruncit acestor oameni – nouă – să facă ucenici așa încât să fim părtași domniei Lui. În mod uimitor, Biblia folosește chiar sensul unei domnii a

omenirii răscumpărate, alături de Dumnezeu (în 2 Timotei 2:12; Apocalipsa 20:6 – lit. „vor fi împărați cu”).

Dacă Hristos împarte cu bucurie domnia Lui cu noi, cât de multă bucurie te aștepți să avem noi în împărtășirea stăpânirii noastre cu alții? Aceasta, cred eu, este esența ucenicizării: stăpânirea împărtășită. Și care va fi rezultatul? Cunoașterea bucuriei lui Dumnezeu, Cel care creează și răscumpără.

Anexă

RESURSE UTILE ÎN PRACTICAREA UCENICIZĂRII

RESURSE DISPONIBILE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Mark Dever. *Ce este o biserică sănătoasă?* Editura Făclia, 2010.

Jonathan Leeman. *Membrăritatea în biserică: Cum știe lumea cine Îl reprezintă pe Isus.* 9Marks & Magna Gratia, 2017.

J.I. Packer. *Evangelizarea și suveranitatea lui Dumnezeu.* Editura Logos, 2010.

J.I. Packer. *Să-L cunoaștem pe Dumnezeu.* Editura Peregrinul, 2013.

John Piper. *Dumnezeu este Evanghelia. Meditații asupra dragostei lui Dumnezeu care S-a dăruit pe Sine.* Editura Făclia, 2012.

John Piper. *Harul viitor. Descoperă puterea purificatoare a promisiunilor lui Dumnezeu.* Editura Metanoia, 2015.

J. C. Ryle. *O chemare la rugăciune.* Editura Perla Suferinței, 2011.

- Richard Sibbes. *Trestia frântă*. Editura Perla Suferinței, 2011.
- R. C. Sproul. *Sfințenia lui Dumnezeu*. Editura Imago Dei, 2014.
- Don Whitney. *Disciplinele spirituale pentru viața creștină*. Editura Imago Dei, 2017.
- Mack Stiles. *Evangelizarea. Întreaga Biserică Vorbește Despre Isus*. 9Marks & Magna Gratia, 2017.
- J.C. Ryle. *Sfințenia*. Asociația Magna Gratia, 2017.

RESURSE ÎN LIMBA ENGLEZĂ

- Sam Allberry. *Is God Anti-Gay? And Other Questions about Homosexuality, the Bible and Same-Sex Attraction*. Purcellville, VA: The Good Book Company, 2013.
- Thabiti Anyabwile. *Finding Faithful Elders and Deacons*. Wheaton, IL: Crossway, 2012.
- D. A. Carson. *The Difficult Doctrine of the Love of God*. Wheaton, IL: Crossway, 2000.
- D. A. Carson. *Praying with Paul: A Call to Spiritual Reformation*. Grand Rapids, MI: Baker Academic, 2014.
- Robert Coleman. *The Master Plan of Evangelism*. Grand Rapids, MI: Revell, 1963, 1993.
- Mark Dever. *The Gospel and Personal Evangelism*. Wheaton, IL: Crossway, 2007.

Kevin DeYoung. *Taking God At His Word: Why the Bible Is Knowable, Necessary, and Enough, and What That Means for You and Me*. Wheaton, IL: Crossway, 2014.

Kevin DeYoung. *Just Do Something: A Liberating Approach to Finding God's Will*. Chicago: Moody, 2009.

Greg Gilbert. *What Is the Gospel?* Wheaton, IL: Crossway, 2010.

David Helm. *One to One Bible Reading: A Simple Guide for Every Christian*. Kingsford: Matthias Media, 2011.

Jonathan Leeman. *Reverberation: How God's Word Brings Light, Freedom, and Action to His People*. Chicago: Moody, 2011.

Carolyn Mahaney. *Feminine Appeal*. Wheaton, IL: Crossway, 2004.

C. J. Mahaney. *Living the Cross-Centered Life: Keeping the Gospel the Main Thing*. Sisters, OR: Multnomah, 2006.

C.J. Mahaney. *Humility: True Greatness*. Sisters, Multnomah, 2005.

Jason Mandryk. *Operation World: The Definitive Prayer Guide to Every Nation*. Colorado Springs: Biblica, 2010.

Will Metzger. *Tell the Truth: The Whole Gospel Wholly by Grace Communicated Truthfully and Lovingly*. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 1981, 2012.

- J. I. Packer. *Concise Theology: A Guide to Historic Christian Beliefs*. Wheaton, IL: Tyndale, 1993.
- Richard Phillips. *The Masculine Mandate: God's Calling to Men*. Lake Mary, FL: Reformation Trust, 2009.
- John Piper. *The Pleasures of God: Meditations on God's Delight in Being God*. Colorado Springs: Multnomah, 1991, 2000.
- Gary Ricucci and Betsy Ricucci. *Love That Lasts: When Marriage Meets Grace*. Wheaton, IL: Crossway, 2006.
- Vaughan Roberts. *God's Big Picture: Tracing the Storyline of the Bible*. Downers Grove, IL: InterVarsity Press, 2002.
- Orlando Saer. *Big God: How to Approach Suffering, Spread the Gospel, Make Decisions and Pray in the Light of a God Who Really Is in the Driving Seat of the World*. Ross-shire: Christian Focus, 2014.
- Sebastian Traeger and Greg Gilbert. *The Gospel at Work: How Working for King Jesus Gives Purpose and Meaning to Our Jobs*. Grand Rapids, MI: Zondervan, 2013.
- Ed Welch. *When People Are Big and God Is Small: Overcoming Peer Pressure, Codependency, and the Fear of Man*. Phillipsburg, NJ: P&R, 1997.

9SEMNE

SERIA ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

Această serie a 9Marks vă propune câte o carte scurtă, într-un limbaj accesibil, care abordează fiecare din cele nouă semne aduse în discuție de Pastorul Mark Dever, în bine-cunoscuta sa carte *Cele 9 Semne ale Unei Biserici Sănătoase* (plus o carte suplimentară pe tema doctrinei biblice).

Fiind utile pentru studiul individual sau de grup, aceste cărți concise te vor ajuta să înțelegi ce spune Biblia în legătură cu biserica locală și cum se construiește o congregație sănătoasă.

Pentru mai multe informații, vizitați adresele de internet www.magnagratia.org sau www.9marks.org

IX 9Semne

ZIDIND BISERICI SĂNĂTOASE

9Marks există pentru echiparea liderilor bisericilor cu o viziune biblică și resurse practice în vederea glorificării lui Dumnezeu între națiuni, prin intermediul bisericilor sănătoase.

În acest scop, dorim să vedem bisericile caracterizate de următoarele nouă semne ale sănătății:

1. Predicarea expositivă
2. Teologia biblică
3. Înțelegerea biblică a Evangheliei
4. Înțelegerea biblică a convertirii
5. Înțelegerea și practicarea biblică a evanghelizării
6. Membralitatea biblică în biserică
7. Disciplina biblică a bisericii
8. Ucenicizarea biblică
9. Conducerea biblică a bisericii.

Descoperă toate titlurile noastre, alături de alte resurse, vizitând pagina noastră de internet la www.magna-gratia.org

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altui credincios, prin unul sau mai multe lucruri, după cum urmează:

1) Dă mai departe această carte! “Fără plată ați primit, fără plată să dați”.

2) Vizitează paginile noastre de internet la magnagratia.org și află mai mult despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 200 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini din istorie.

3) Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA prin a vizita pagina noastră de Facebook la www.facebook.com/MagnaGratia-Romania și prin a te abona pe website, așa încât să fii anunțat când publicăm noi resurse.

4) Spune și altora despre lucrarea noastră.

5) Roagă-te pentru noi.

6) Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile se pot face online, www.magnagratia.org/dona-tii.html

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org. Mulțumim!